Nr. 146, sept. 2022

EESTI METODISTI KIRIKU AJAKIRI

KODUTEEL

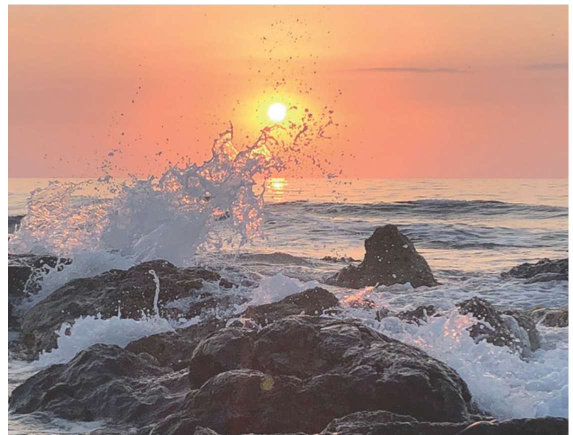
Sinu käes on kõik mu ajad.

Ps 31:16a

Indeks 78228 ISSN 1406-2291
Nr. 3 (146) september 2022 Hind 5.50 eurot

SELLES NUMBRIS

Esikaane foto: Pexels / REPRO
Väljaandja: EMK, Narva mnt 51, 10120 Tallinn
Tel: 501 2483; e-post: koduteel@metodistikirik.ee
www.metodistikirik.ee/koduteel
Toimetaja: Marjana Luist
Toimetuse kolleegium: Robert Tšerenkov, Anneli Klausson, Tarmo Lilleoja, Anne Saluraid, Inna Välja, Jana Laaneser.
Ajakirja veebiversioonid: Rein Laaneser
Keeletoimetaja: Inna Välja
Küljendus: Taimi Pärna

Foto: Pexels

Sõbrale sünnipäevaks

Meeli Tankler

Kuis kinkida aega? See võimatu tegu.
Meil igal on ajaga isiklik lugu.
Meil pause, mis otsekui seiskaksid aja -
Ja tormised spurdid, kus kiirust on vaja.

Meil päevad, mis suruvad maadligi maha
Ja teised, mil pilvisse tõusta on iha.
Meil ajad, mis loovad meis sügavad armid
Ja teised, mis jätavad kullase helgi.

Saab ometi kinkida hetki, mis soojad,
Mis päikese juurde meid üheskoos toovad.
Saab jagada päevisse kogunen'd vaeva
Saab üheskoos paluda Isa, kes taevas.

Kuis kinkida aega? Kui südamest soovid
Ja sõprusetundes teist toetada proovid,
Siis avastad aegade ühise osa
Ja mõistad, kuis võimatut kingitust teha.

HOIA SILM PEAL!

Eesti Metodisti Kiriku ajakiri KOODUTEEL
Facebookis aadressil
http://www.facebook.com/emk.koduteel
Veebikodus aadressil
http://www.metodistikirik.ee/koduteel
Issuu keskkonnas neljavärvilise pdf-ina aadressil
http://issuu.com/koduteel

Aega mul sinu jaoks on

Tule, võta mu aega, sest aega mul on.
Tule, vaatame taeva – seal midagi on.
Palju muud mul ei ole, kuid aega mul on,
tõesti aega mul sinu jaoks on.

Foto: erakogu

Need Jaan Tätte laulusõnad kõlavad võõrana tänapäeva hirmkiire elutempoga maailmas, kus „mul ei ole aega“ on vist kõige enam levinud lause. Ühest küljest võõrana, aga teisalt kõlavad need laulusõnad ka ahvatlevana – kes meist ei tahaks „mul ei ole aega“ asemel kuulda ja saada ka ise öelda: „aega mul sinu jaoks on“. Ilmselt meil kõigil tuleb tunnistada, et oleme öelnud asjatoimetustele, töödele ja ülesannetele liiga agaralt: „tule, võta mu aega“.

P. Piirisild oma luuletuses kirjutab irooniliselt:

Mul pole aega tervist hoida,
ma hoolsalt tegema pean tööd,
sest küllus selle taga koidab,
seepärast rügan päevad, ööd.

Endale võetud ülesanded tuleb küll täita, kuid nende juures on oluline leida tasakaal, et meie elu ei saaks täidetud üksnes töö ja kohustustega.

Palju on räägitud sellest, et vanematel ei ole oma laste jaoks aega. Mulle tundub, et asjatoimetused ei ole röövinud mitte üksnes laste ja vanemate ühist aega, vaid üleüldse inimestega koos olemise aega. Loos, millega Jeesus illustreeris ligimese mõistet, on võrdlus kahte liiki inimeste vahel – see lugu räägib nendest, kes ei lase teistel inimestel ega nende hädadel oma plaanidesse sekkuda, ja nendest, kes lükkavad edasi oma toimetused, et olla ligimese kõrval. Kasutasin eelmises lauses teadlikult „abistamise“ asemel fraasi „kõrval olemine“, sest mõnikord kipuvad meie abistamised olema järjekordsed asjatoimetused, tööd, ning abistamisaktsioonis olles võib juhtuda, et unustame olla ligimese kõrval – lihtsalt temaga koos.

„Tule, vaatame taeva – seal midagi on“ – ma ei tea, mida Tätte nende sõnade all mõtles, aga selles lauses on sees ilus mõte meile, kristlastele: kutsuda teisi kaasa üheskoos vaatama taevasse – sinna, kuhu oleme teel, sinna, kus on meie Issand. Kui seisame ükskord Jumala palge ees ja püüame leida põhjendust, miks me ei jaganud ligimesele sõnumit, mis oleks võinud anda talle igavese elu, mis vabandusi me siis toome? Kas ütleme: «Mul ei olnud aega»?

Küllap Sa, armas lugeja, juba aimasid, et kui kristlikus kontekstis rääkida ajakasutusest, siis varem või hiljem jõutakse ka Jumalani. Temale ei peaks me ütlema „tule, võta mu AEGA“, vaid „tule, võta mu AEG“. Mitte vaid osa meie ajast, vaid kogu meie aeg kuulugu Temale.

Hea lugeja, olgu Jumal juhtimas meid ajas, mis kuulub Talle!

MARJANA LUIST

EMK õnnitleb

14. september 1927, Peeter Piirisild (95)
18. oktoober 1972, Evelin Kõrvits (50)
7. detsember 1947, Urmas Rahuvarm (75)

Sündmused

21.-22. oktoober EMK vaimulike osadus- ja õppepäevad
30. oktoober veebinar „Püha päev“
11.-12. november Global Leadership Summit juhtimiskonverents
3. detsember EMK vaimulike ja nende abikaasade advendiosadus
11. detsember ülekiriklik korjandus EMK laste- ja noortetöö toetuseks
30. detsember – 2. jaanuar metonoorte talvelaager

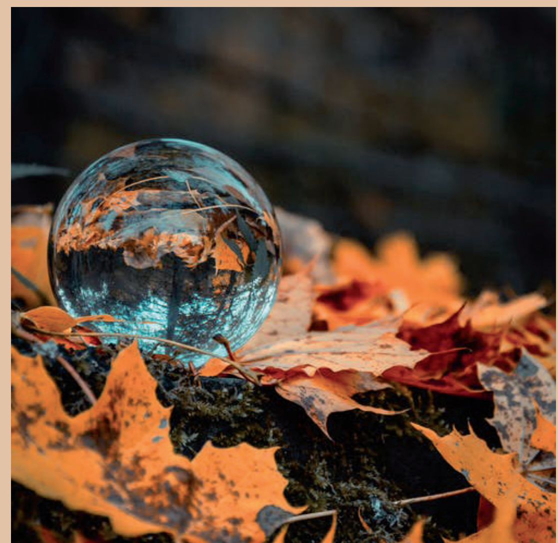

Foto: Pixabay

Foto: Pixabay

Ajast ja selle pühadusest

16. augustil 2009. aastal purustas Jamaica endine sprinter – praeguseks kaheksakordne olümpiavõitja ja üheteistkümnekordne maailmameister – Usain Bolt Berliinis 100 m jooksus kolmandat korda enda sooritatud maailmarekordi ja arendas lühikest aega kiirust 44 km/h, läbides 100 meetrit 9,58 sekundiga.

Foto: erakogu

See tundub uskumatu saavutusena ja ometi on tema tuules tänaseks hulk ambitsioonikaid noori mehi püüdmas antud rekordit purustada. Me kõik ei jookse ajaga nii auahnel viisil võidu, kuid teeme seda omal moel ja endi suutlikkuse kohaselt, teades, et me olemine siin maa peal on piiratud. Me tahame lühikeses vahemikus võimalikult palju saavutada ja võimalikult kaugele jõuda.

Me püüame nii pingsalt aega „juhtida“ *(time management)* – seda peensusteni mõista ja mõõta, arvestada ja planeerida, sellele eesmärke seada, aega võita ja enese kasuks tööle panna jne. Justkui oleks meie aja omanikud ning aeg meie teenistusse antud sulane. Ometigi on tegelikkus vastupidine – aeg on Jumala poolt seatud valitsema kõige loodu – kaasa arvatud inimese üle. Aeg oma määratuse, kulgemise ja rütmidega on Jumala seatud olemisviis maise maailma jaoks. Nagu kogu ülejäänud loodu, lähtub aeg Jumalast, teenib Jumalat, Tema eesmärke ning „suubub“ Jumalasse. Ajal on üks isand ja see on Jumal. Aeg on loodud Tema austuseks ja kiituseks. Meid on asetatud elama Jumala loodud ajaraamistiku sisse, nii et sagedane käibefraas *„Mul ei ole aega!“* osutub tõeseks hoopis tähenduses, et me tegelikult ei oma aega, mida saaksime juhtida, valitseda, võita ja oma kasuks tööle panna. Suurt osa sellest tuleks meil teha hoopistükkis iseendiga.

Nähtava maailma ajalise dimensiooni kõrval eksisteerib teine, nähtamatu ja igavikuline olemisviis – vaimne reaalsus. Nii nagu Suure Piiblileksikoni koostajad Fritz Rienecker ja Gerhard Maler (2011) seda väl-

jendavad, murrab igavik aeg-ajalt maisesse aega sisse – igaviku päästehüvesid on võimalik mõnikord kogeda maises elus; me saame liikuda „vaimus“; kuulda, näha ja mõista asju, mida selle maailma keel väljendada ei suuda jne. Heaks näiteks Piiblis on lugu sellest, kuidas prohvet Eliisa palub linna piiramise keskel oma hirmunud sulase pärast, et Jumal ta silmad avaks, mille peale poisi silmad avatakse ja ta näeb mäge täis tuliseid hobuseid ja vankreid ümber Eliisa (2Kn 6:16-17). Piibel on täis lugusid inimestest, kes näevad nägemusi, kohtuvad inglitega, (nt Ap 10:3 jj), kes saavad Jumala tervendava väe puudutuse osaliseks (nt Mk 5:25 jj). Nähtava aja ja nähtamatu igaviku maailmad erinevad mitte niivõrd kestvuselt kuivõrd sisult, ometigi on nähtav ajalik ja nähtamatu igavene – nagu sõnab vana-rooma kirjanik Vergilius: „Aeg möödub, igavik jääb.“

Aeg saab oma pühaduse (s.t muust ajast eesmärgistatud eraldatuse, kõrgemale tõstmise) igavikulise püha Jumala sisenemisest ajalisse olemisviisi ja Tema kohtumisest oma looduga – Tema ilmutusest. Püha on hetk, mil Mooses näeb põlevat kibuvitsapõõsast (2Ms 3:2 jj). Püha on Eelija kohtumine Jumalaga Hoorebi mäel (1Kn 19:8 jj). Jõulude ajal laulame üheskoos üle maailma tuntud laulu „Püha öö“, mis märgib kõige erilisemat ja pühamat aega maise aja loos, mil Jumal siseneb kaduvasse maailma, võttes kaduvuse rüü enda kanda. Eesmärgistatud ja auline on aeg, mille Jumala Poeg veedab maises olemisviisis oma loodu keskel. Püha on Tema ristisurm, ülestõusmine ja Taevasse minemine. Püha on Püha Vaimu langemine inimlaste peale ja Tema töö meie sees. Pühad on hetked, mil Jumal tuleb ja kohtub oma rahvaga jumalateenistusel, sakramentides, palves, paastus, ülistuses, piiblilugemises, meie tavatoimetuste keskel.

Lisaks eelpool välja toodule on Jumal harjumuspärasest eraldanud hingamispäeva (sabati), puhkeaasta (sabatiaasta, vabastusaasta – igal 7. aastal tuli iisraellastel anda oma põllule puhkeaega ja sel ajal oli keelatud oma rahva seast võlga tagasi nõuda – see tuli pühitseda hingamispäeva Issandale) ja juubeliaasta (orjade vabaks laskmise ja omandisuhete taastamise aasta – iga 50. aasta). Tänapäeva kristlastena tähistame mainitud kolmest eelkõige hingamispäeva, kuid on ka juba neid meie seas, kes on taasavastamas puhkeaasta erilist õnnistust. Need kolm on tsüklilised, korduvad, Jumala poolt pühitsetud ajad, mil Jumal tahab eriliselt tuua inimeste fookusesse Tema Isiku, Tema piiramatu olemuse, armulikkuse, ustavuse ja armastuse meie vastu. Need on tänuliku äratundmise ja tunnustamise ajad, Jumala armastuse erilised vastuvõtmise ajad.

Foto: Pexels

Aeg ei ole meile antud juhtimiseks ja võitmiseks. Jah, ajaline olemisviis on meie jaoks piiratud, kuid see pole põhjus kartuseks ja kiirustamiseks. Aeg on antud meile äratundmiseks – Jumala ja meie endi äratundmiseks, Jumala tahte, meie kutsumuse ja eesmärgi taasavastamiseks, Jumala argiellu sekkumiste märkamiseks ja Talle vastamiseks, meid ootavaks igavikuliseks olemisviisiks valmistudes – kuid seda ei ole võimalik teha tormakalt elades ja ajaga võidu joostes. Seda on võimalik teha vaid rahunemises ja avatuses. Piiratud aja ängi kogevale inimesele võiks kõlada julgustavalt soome teoloogi ja kirjaniku Tommy Hellsteni äratundmine: „Kui püüda mitte aja üle valitseda, siis tundub seda lõputult olevat. Samas tunned, et just siin samas, sellel hetkel ja selles paigas on hea olla…“ („Teadja“, 2002). Kui elame igas maises hetkes koos oma Jumalaga, on meil alati piisavalt aega – et olla armastatud ja armastada ja liikuda Temaga koos läbi ajalise sfääri igaviku suunas.

LEMME AULIS
Tallinna kogudus

Issanda päeva mõiste sünnilugu

H.T. Taimla suvekonverentsil, esitlemas lasteprogrammi käelise tegevuse tulemust ja tegemas seminari Pühast Vaimust.

Paljud jälgisid telerit 9. novembril 1989, elades kaasa suure eesriide lagunemisele – Berliini müüri maha kiskumisele. Üks Ühendriikides elav pastor meenutab, et samal ajal kui tugevat betoonbarjääri lammutati, kuulis ta rahvast taustal laulmas. Ta tundis ära selle laulu viisi – „See on see päev, see on see päev, mille Issand teind…“

Rõõmulaulu laulis Moosese ja Mirjami juhatusel ka kogu iisraeli rahvas: *Nõnda päästis Issand **sel päeval** Iisraeli egiptlaste käest ja Iisrael nägi egiptlasi surnuina mere rannal.* (2Ms 14:30)

Juba enne lahkumist oli Issand kehtestanud iga-aastase meeldetuletuse „sellest päevast“.

*Te peate pidama seda hapnemata leibade püha, sest just **sel päeval** ma viin teie väehulgad Egiptusemaalt välja; seepärast pidage seda päeva kui igavest seadlust teie sugupõlvedele!* (2Ms 12:17)

Siit hakkab kujunema ühe kindla päeva mõiste Iisraeli loos, ja eelkõige on see seotud Jumala pääste ja vabastusega rõhuva võimu käest. Issanda päev, oli algselt midagi väga rõõmsat. Hetk, mil Jumal paneb käe vahele ja seab õigluse jalule. Ühtlasi tähendab see rõhuja üle kohtu mõistmist.

Alates sellest päevast tähistab Jumala rahvas igal aastal paasapüha, mil peetakse meeles „seda päeva“, kui Jumal nad päästis ja vabastas. Paljuski nagu eestlased, aga veel pikema aja jooksul on juudid pidanud kannatama mitme võõra võimu all, aga igal aastal pidasid nad paasapüha ja ühtlasi suunasid pilgu tulevikku, kui Jumal neid jälle vabastab ja nende rõhujate üle kohut mõistab. Olgu see siis Babüloonia, Assüüria, Pärsia või siis Jeesuse ajal Rooma võimu käest. Termini „Issanda päev“ leiame aga peamiselt prohvetite raamatutest ja huvitaval kombel on sealt raske välja lugeda, kas tegu on pääste või hoopis hukatuse kuulutusega.

Millest selline dilemma?

Peale seda, kui Iisrael sai tõotatud maal tõeliselt võimule, hakkas ka Jumala rahvas tasapisi rõhuma omi, hülgama Jumala seadusi ning ära kasutama ülemvõimu. Me loeme sellest aegsasti Saamueli võimuloleku ajal, kui 1. Kuningate raamatu autor hakkab kasutama sõnu, mis meenutavad lugejale Paabeli (Babüloonia) ja Egiptuse impeeriumi sündi.

*Ja kuningas Saalomon **nõudis kogu Iisraelist orjatöölisi**, ja neid orjatöölisi oli kolmkümmend tuhat meest… ja **Adoniram oli orjatöö ülevaataja**. Ja Saalomonil oli seitsekümmend tuhat koormakandjat ja kaheksakümmend tuhat kiviraiujat mäestikus.* (1Kn 5:27-29).

Loomulikult pole põhjust arvata, et Saalomon orjatöölisi halvasti kohtles, aga sedasama heebrea sõna, mis Adonirami kohta kasutatakse, leiame öeldavat egiptlaste kohta 2Ms 1:11: *Siis nad panid nende üle **teoorjusele sundijaid**, et need rõhuksid neid raske teoga; vaaraole ehitati varaaitade linnu.*

Edasi loeme, et üüratu rikkuse ja kümnete tuhandete orjatöölistega ehitab Saalomon lõpuks Issanda koja seitsme aastaga, aga siis pärast seda enda koja, mitu korda uhkema, ja selleks kulub 13 aastat – peaaegu topelt! (1Kn 6:38, 7:1).

Seejärel sõlmib Saalomon poliitilise abielu Egiptuse vaarao tütrega ning saab kaasavaraks Geseri, linna, mille Egpitus oli just väga brutaalselt vallutanud (1Kn 9:16).

Me peame arvestama, et Jumal ju lubaski talle rikkust, sest ta oli esmalt palunud tarkust. Siiski, kõige hea varjudes liigutab hingevaenlane kuninga südant ja ühtlasi ka rahva südant Paabeli suunas ja vastu Moosese seadusele, mis ütles juba palju aastaid varem:

Kui sa jõuad sellele maale, mille Issand, su Jumal, sulle annab, ja sa pärid selle ning elad seal ja ütled: *„Ma tahan tõsta enesele kuninga, nagu on kõigil mu ümberkaudseil rahvail“, siis tõsta enesele kuningaks see, kelle Issand, su Jumal, valib … tema **ärgu pidagu enesel palju hobuseid, ja tema ärgu viigu rahvast tagasi Egiptusesse, et hankida palju hobuseid, sest Issand on teile öelnud: „Ärge minge enam tagasi seda teed!“***

***Ja tema ärgu võtku enesele palju naisi, et ta ei taganeks usust, ja tema ärgu kogugu enesele väga palju hõbedat ja kulda**! Ja kui ta istub oma kuningriigi aujärjel, siis ta kirjutagu enesele raamatusse ärakiri sellest Seadusest, mis on leviitpreestrite käes. See olgu tema juures ja ta lugegu seda kõik oma elupäevad, et ta õpiks kartma Issandat, oma Jumalat, pidades kõiki selle Seaduse sõnu ja määrusi, tehes nende järgi, **ilma et ta süda suurustleks oma vendade ees** ja ilma et ta kalduks käsust paremale või vasakule, et pikendada päevi, mis ta on oma kuningriigi üle, tema ja ta pojad Iisraelis.* (5Ms 17:14-20)

Hiljem, kui kuningriik jaguneb kaheks, kuuleme prohveteid ennustamas Issanda päeva. Mõnedel juhtudel viitab see tõesti sellele hetkele, kui Issand tuleb ja vabastab jälle iisraeli rahva võõra võimu käest. Olukord on aga keerulisem, kui Iisrael ise on järginud ebajumalaid ning elanud patus ja rõhunud iseenese rahvast. Aamos on karjapoisist prohvet ja kronoloogiliselt üks esimesi, kes julgeb kuulutada Jumala rahvale Issanda päevast kui millestki halvast ja kardetavast.

*„Häda neile, kes igatsevad **Issanda päeva!** Milleks teile Issanda päev? See on pimedus, aga mitte valgus. See on, nagu keegi põgeneb lõvi eest, aga temale tuleb vastu karu; või nagu keegi tuleb kotta, nõjatub käega seinale, aga madu salvab teda. Eks ole **Issanda päev** pimedus, aga mitte valgus? See on sünge ja sel pole sära.*“ (Am 5:18-20)

Aamose sõnum oli karm, aga tegelikult õiglane. Kui Jumala enda rahvas peaks käituma nagu uus Paabel/Babüloonia või Egiptus, siis pöördub tema viha ka nende vastu. Sest Issand ei lase igavesti võimu kuritarvitada ning inimesi rõhuda!

Prohvet Joeli raamat on tervelt oma struktuurilt rajatud just „Issanda päeva“ sündmuse ümber. Kuna Joel tsiteerib ise teisi prohveteid oma raamatus, siis aitab Joeli raamat meil mõista ka prohvetite üldisemat visiooni. Väga poeetilise sisu tõttu pole Joeli raamat lihtsalt mõistetav ega dateeritav.

Esimeses peatükis on juttu Issanda päevast lähiminevikus, tuletades rahvale meelde kõikide meeleparandust, millega Joel ise ühines (Jl 1:19-20). Ründajaks on „rohutirtsud“, mis ilmselt viitab võõrale võimule. Teine peatükk hoiatab Issanda päevast lähitulevikus ja palub, et rahvas taas meelt parandaks mitte väliselt, vaid sisemiselt: *Aga veel nüüdki ütleb Issand: Pöörduge minu poole kõigest südamest, paastudes, nuttes ja kurtes! Käristage lõhki oma süda, aga mitte oma riided…* (Jl 2:12-13a).

Pärast säärast südamemuutust lubab Jumal andestada. Järgmistes peatükkides tuleb aga juttu justkui veel kaugemast tulevikust. Esmalt tõotus Püha Vaimu kohta, mille hiljem Peetrus kuulsaks jutlustab (Ap 2:16-21) ja siis tõotus veel kaugemast Issanda päevast, mil Jumal kaotab kogu kurjuse ja ülekohtu ja taastab paradiisi elu. Säärasest kaugemast Issanda päevast tundub olevat juttu ka teistes prohvetiraamatutes (Jesaja 13, Sefanja 3, Hesekiel 38). Joeli raamat lõpeb lootusega, et isegi maapind saab kuidagi õnnistatud ja siin kõlavad taas teistes prohvetiraamatutest tuttavad motiivid (Jesaja 35, Hesekiel 47 ja Sefanja 3).

Lugeja, kes on tuttav Ilmutuse raamatuga, märkab siin uue taeva, uue maa ning uue Jeruusalemma motiive.

*Ja sel päeval sünnib, et mäed tilguvad värsket veini ja künkad voolavad piima; kõigis Juuda nõgudes voolab vesi ja **Issanda kojast voolab välja allikas** ning kastab Sittimi orgu. Egiptus jääb lagedaks ja Edom saab kõrbeks vägivalla pärast Juuda laste kallal, sellepärast et nad oma maal on valanud süütut verd. Aga Juuda jääb asustatuks igavesti ja Jeruusalemm põlvest põlve.* (Jl 4:18-20)

Mis on siis Issanda päev? See on märgiline päev ajaloos, kui Jumal sekkub rahvusvahelisel tasandil, vabastab need, kes kannatasid ning mõistab kohut neile, kes osutasid ülekohut ligimesele või elasid väga pikalt patus. Ta karistab seda, kes on teinud kurja ja näitab ennast heldena neile, kes on teinud õigust ja/või meelt parandanud. Sääraseid Issanda päevi on kogenud läbi ajaloo juudi rahvas, aga ka paljud teised rahvad ning õigustatult lauldi Issanda päevast ka Berliini müüri langemisel.

Aga on siiski veel üks tähtsam Issanda päev, mida prohvetid aimavalt ette nägid. See on päev inimkonna ajaloos, kui Kristus ise tuleb ja mõistab kohut elavate ja surnute üle.

See on tõeline rõõmupäev neile, kes teda armastavad ning on elanud õiglaselt, ja kohtupäev neile, kes teda oma tegudega vihkavad. *Sest Issanda päev on ligidal kõigi rahvaste jaoks. Nõnda nagu sina talitasid, talitatakse sinuga, su teod tulevad tagasi su oma pea peale.* (Ob 1:15)

Jumalakartliku inimese jaoks on see aga üüratu rõõmu põhjus, tõeline Shalom!

Jumal on armastus ja kes püsib armastuses, püsib Jumalas ja Jumal püsib temas. Selles on Jumala armastus saanud meie juures täiuslikuks, et meil oleks julgust kohtupäeval; sest nii nagu on tema, oleme meiegi selles maailmas. (1Jh 4:16-17)

HINDREK TAAVET TAIMLA
EMK Teoloogilise Seminari õppejõud

Inimese Poeg on hingamispäeva isand

Moosese seadus ütleb hingamispäeva kohta: *„Ja sina räägi Iisraeli lastega ning ütle: Te peate kindlasti pidama mu hingamispäevi, sest see on tähiseks minu ja teie vahel, teadmiseks põlvest põlve, et mina olen Issand, kes teid pühitseb."* (2Ms 31:12, 13)

Foto: erakogu

Põhjuse hingamispäeva pidamiseks leiame Moosese viiendast raamatust: *„Ja pea meeles, et sa olid ori Egiptusemaal ja et Issand, **su Jumal**, tõi sind sealt välja vägeva käega ja väljasirutatud käsivarrega; sellepärast on Issand, su Jumal, käskinud sind pidada hingamispäeva."* (5Ms 5:15) Ja eesmärgi hingamispäeva pidamiseks leiame Moosese kolmandast raamatust: *„See olgu teile täielikuks hingamispäevaks; siis alandage oma hinged, see olgu igaveseks kohustuseks!"* (3Ms 16:31) ning lisaks 3Ms 23:3: *„kuus päeva tehtagu tööd, aga seitsmes päev on täielik hingamispäev, püha kokkutulek …"*

Välja toodud rõhuasetusi silmas pidades ei saa küsimuse all olla lihtsalt hingamispäeva – kui tööst vaba päeva – pidamine, vaid viis, kuidas hingamispäeva pidada. Põhiküsimuseks on, kas lähtuda perspektiivist „sa ei tohi teha!" (seadus 2Ms 20:8-11 ja 5Ms 5:12-15, põhjendus s 15) või hoopis: „mida teha?" Kord küsis Jeesus variseridelt: *„Kas hingamispäeval tohib teha head või halba, hinge päästa või tappa?"* (vt ka Lk 14:3 ja Mt 12:12). Mitusada aastat varem kirjutas Jesaja üles sama mõtte: *„Kui sa hingamispäeval seisatad ega tee mu pühal päeval, mis sulle meeldib, kui sa nimetad hingamispäeva rõõmuks ja Issanda püha päeva austusväärseks ning austad seda ega tee, mis sulle meeldib, ei otsi omakasu ega kõnele tühje sõnu, siis sa tunned rõõmu Issandast…"* (Js 58:13, 14) Ilmselgelt oli mõte, millele Jeesus seoses hingamispäevaga osutas, variseridele võõras, nimelt, et „püha" ei välista õigluse ja kaastunde tegusid, kuna **hingamispäev on seatud** püha Jumala **poolt,** kes ütleb: *„Sest mina olen Issand, kes tõi teid ära Egiptusemaalt, et olla teile Jumalaks. **Olge siis pühad, sest mina olen püha**!"* (3Ms 11:45, vt sama 1Pt 1:16). See tähendab, et Issand, kes on:

- *„Jumal on ustav ja temas pole väärust, tema on õige ja õiglane"* (5Ms 32:4) ja
- *„Sest Issand on kaastundlik ja halastaja, ta annab patud andeks ning päästab häda ajal"* (Skr 2:11), kutsub ka oma lapsi toimima Tema eeskujul.

„Püha" mõistmisest lähtuv hingamispäeva pidamine on **siis jumalateenistus kõige kõrgemas mõttes,** sest see täidab käsu „armastada oma Jumalat ja ligimest" Issandale meelepärasel viisil (Mt 22:39; 1Jh 2:9 jt).

Siinai lepingu märgina on hingamispäev kahtlemata meeldetuletus Jumala vabastuse teost (5Ms 5:15), kuid laiemas tähenduses on see iga tegu, mis vabastab ligimese tema hädast, puudusest, probleemist, kitsikusest, haigusest, ..., otsekui „Egiptuse orjusest".

Matteus annab hästi edasi Jeesuse hingamispäeva tõlgenduse: *„Kui te oleksite mõistnud, mida tähendab: Ma ei taha ohvrit, vaid halastust, siis te ei oleks mõistnud hukka süütuid, … "* (Mt 12:7)

Sel viisil ongi hingamispäev seatud inimese jaoks ja mitte inimene hingamispäeva jaoks, õpetas Jeesus (Mt 12:7 = Ho 6:6).

Foto: Pexels

ANNE SALURAID
Tallinna kogudus

Milleks meile hingamispäev?

Vana Testament käsitleb hingamispäeva ülimalt karmilt: 2Ms 31:14: „Pidage siis hingamispäeva, sest see on teile püha; kes seda rikub, seda karistatagu surmaga.“

Foto: Kristian Kruuser, justiitsministeerium

Kui paljud meie hulgast võiks ellu jääda, kui seda teksti täna sõna-sõnalt praktiseeritaks? Kui paljud ei ole kunagi hingamispäeval mingit tööd teinud? Mina küll ei ole üks nendest. Kui järele mõelda, siis ikka leiab mingisuguse asja, mis oleks vaja ära teha. See väike vaba päeva jupike on nii kallis vara: küll oleks vaja peenraid rohida, oleks vaja e-posti vaadata, millele ei ole nädala sees olnud aega olnud vastata, lõpetada üks projektike ja üldse on enamik asju tehtud Jumala riigi heaks ja teha oleks veel seda, teist ja kolmandat. Muidugi elame me Jumala armu all, teades, et ehkki kõik on pattu teinud, mõistetakse meid õigeks Kristuse lunastuse kaudu (Rm 3:23-24).

Algselt anti see käsk kõrbes. Tegemist oli ühe käsuga kümnest, mille Jumal Moosesele ütles ning see toimus ajal, mil Iisraeli rahvas oli kõrbes teel orjapõlvest vabadusse. Nad olid olnud Egiptuses mitusada aastat ja nende orjapõlv oli läinud kogu aeg hullemaks: kui alguses anti neile sunnitöö jaoks vajalikud vahendid, siis ühel hetkel vaarao ütles: pole minu mure, otsige ise õlgi telliste tegemiseks. Selles orjapõlves ei olnud puhkust – aega, et taastuda.

Iisraeli rahvas oli nüüd teel Tõotatud Maale ja see käsk anti neile enne pärale jõudmist, et nad õpiksid elama vabade inimestena, et nad ei oleks enam orjad ja käsualused ning et nad õpiksid hindama Issandat, nende Vabastajat. Kõrberännak pidi neid õpetama pidama hingamispäeva väga praktilisel moel: kui neil polnud süüa ja taevast langes alla mannat, mida nad iga päev kogusid oma kopsikutega, siis need, kes üritasid olla usinad ja varuks panna osa toitu, avastasid pettumusega, et see läks kähku halvaks. Küll aga ei läinud halvaks see, mis oli kuuendal päeval kogutud. Mõned läksid aga ka seitsmenda päeva hommikul heas usus sööki otsima, kuid nad ei leidnud midagi. Kuigi Jumal ütles kõike ette, siis oli neid, kes ei talitanud selle järgi ning pidid kogemuse kaudu õppima, et varumine polnud hea mõte, samuti pidid nad tõdema, et Jumala öeldu on tõde hingamispäeva kohta – väljal polnudki mingit mannat.

Tänapäeva ühiskond on orienteeritud kiirusele ja edule ja inimesi hinnatakse selle alusel, kui produktiivsed nad on. Kas sinu kohta saab öelda: töökas mees/naine? See on ju iseenesest hea iseloomustus. Kuid kiirustavas keskkonnas võib kergesti tekkida hirm, et kui võtan aja maha, siis kaotan midagi: oma aega, raha (eriti kui tegu on tunnitöö või projektirahadega), võimalusi – magan midagi olulist maha.

Mis on hingamispäeva mõte? See pole ju antud selleks, et teha tegemata töid, neid asju, mida nädala sees ei jõudnud, vaid selleks, et võtaksime aega Jumalaga olemiseks. See ei ole „sabade“ likvideerimise päev. Isegi kui hommikul on kirikus käidud, võib kergesti tulla mõte, et Jumal on nüüd rahul ja ma võin südamerahuga asuda oma toimetustele.

Selle mõtteviisi nõrkus peitub oletuses, et peame Jumalat kuidagi rõõmsamaks või rahulikumaks saama. Hingamispäeva mõte pole Jumala õnnelikuks tegemine, vaid see on antud meie jaoks. Kui Jeesus ja ta jüngrid kõndisid läbi viljapõllu ja näljased jüngrid katkusid viljapäid, hakkasid variserid nende peale kaebama. Jeesuse ajal rõhutati, et hingamispäeval ei tohi tööd teha ja vilja korjamist ning isegi peoga katkumist loeti töötamiseks. Jeesuse vastus variseridele oli: „Hingamispäev on seatud inimese jaoks, mitte inimene hingamispäeva jaoks.“ (Mk 2:27)

Niisiis me ei pea orjama hingamispäeva ega Jumalat. Tahan rõhutada, et me ei pea sedapidi käsumeelsuses olema, et peak-

sime hirmu tundma, et ühtegi liigutust ei julge hingamispäeval teha. See on just samasugune käsumeelsus, mille pinnalt variserid Jeesuse jüngritele etteheiteid tegid. Oluline on mõista, mis on hingamispäeva mõte. **Hingamispäev on selleks, et otsida ühendust Jumalaga ja et mina inimesena saaksin taastatud.**

Manna loost pidid inimesed õppima, et Jumal hoolitseb ka siis, kui inimesed seitsmendal päeval puhkavad. Kuigi nad ei läinud välja seitsmendal päeval mannat korjama, ei jäänud nad nälga.

Hingamispäev ei pea tingimata olema pühapäev või juudi süsteemi järgi laupäev. Tähtis on, et kui me ka töötame mõne erilise töögraafiku alusel, et kuuepäevase töötsükli järel leiduks üks, mistahes nädalapäev, mida saaksime võtta enda ja Jumala jaoks.

Nüüd mõni usin kristlane küsib: kuidas on Jumala teenimisega, see on kindlasti erand? Vastus on jah ja ei.

Iga olukorra jaoks ei saa rakendada trafaretseid lahendusi. Mõnikord on erandeid, kus Jumal paneb mingi ülesande meie südamele ja me ei saa öelda: ei, vabanda, Jumal, mul on täna vaba päev.

Meid on kutsutud andma kogu elu Jumalale. Rm 12:1 on öeldud, et me peame andma elava ohvri. See tähendab, et see on igapäevane tegevus, hõlmates iga mõtet, tegevust, iga olekut. Minu töö ja puhkus mõlemad peaks olema Jumala teenimine. Väliselt võib paista, et teen tavalist tööd või puhkan niisama, kuid seesmiselt võib inimene olla vaikses palves ja tihedas ühenduses Jumalaga. Seega iga olek ja olukord, kus me oleme, saavad olla meelepärased ohvrid Jumalale.

Jumal ei kutsu meid teenima iga hinnaga. Ta ootab meilt elavat ohvrit, mitte poolsurnut, ei vigast ega ära kulutatud ohvrit, vaid elusat ja tervet ohvrit. Selleks, et ma sobiksin ohvriks, pean ma olema töökorras. Vana Testamendi aegadel ei olnud luba tuua ohvriks vigast looma. Usun, et sama analoogia kehtib ka praegu – peame Jumalale tooma oma parima.

Kui Jeesuselt küsitakse, milline käsk on suurim, siis esimene käsk puudutab Jumala armastamist ja teine käsk, mida Jeesus rõhutab, on: armasta oma ligimest nagu iseennast (Lk 10:27). Jeesuse järgnev selgitav tähendamissõna halastajast samaarlasest õpetab, et peaksime kohtlema inimesi nõnda, nagu soovime, et meid koheldaks. Aga kui me ennast ei kohtle eriti hästi, väsitame ennast – kas me tahame oma ligimest selliselt väsitada ja kulutada? Või tahame olla tublimad kui Jumala käsk ja armastada ligimest rohkem kui iseennast?

Kas me ei peagi teenima inimesi 24/7? Kui vaatame Jeesuse näidet, siis Jeesus teenis küll palju, kuid temagi väsis ja magas vahepeal. Kui oli torm ja jüngritel oli hirm, et laev läheb põhja, Jeesus magas sel ajal. Tal oli nii väsitav päev olnud, et ta ei märganud suurt tormi ja jüngrite paanikat. Mõelge: Jumala Poeg lubas endale magamist. Ta ei olnud valvel, teda pidi äratama, et ta üldse teadlikuks saaks, mis toimub. Jeesus käis ka üksi palvetamas. Kui rahvamassid tunglesid tema ümber, siis Jeesus otsis hetki, et olla ühenduses Isaga, et end vaimulikus mõttes laadida.

Kui aga minna näidete otsimisel päris Piibli algusesse, siis hingamispäeva käsu seletuseks on öeldud: „Sest kuue päevaga tegi Issand taeva ja maa, mere ja kõik, mis neis on, ja ta hingas seitsmendal päeval, seepärast Issand õnnistas hingamispäeva ja pühitses selle.“ (2Ms 20:11) Jumal, kes Sõna jõul oli võimeline esile tooma nähtamatust kogu universumi, loomad ja inimesed, vajas puhkust. Ma ei arva, et kõikvõimas Jumal tegelikkuses vajas puhkust. Kas pole see kirja pandud pigem meie, enda arvates usinate inimeste jaoks, et mõistaksime – kui isegi Issand Jumal sai lubada endale vaba päeva, küllap saame ka meie.

Kuid miks peame üldse pidevalt rabelema ja seda ka Jumala riigis? Kas seetõttu, et oleme vagad või hoopis seetõttu, et meis on süümepiinad või vajadus olla armastatud? Kas sulle on öeldud kunagi lapsepõlves, et sa ei tee midagi piisavalt hästi? Ilmselt on seda öeldud igaühele, aga mõni inimene on oma minevikus kuulnud seda liiga tihti. Nii võib olla tänasesse päeva tulnud kaasa hirm, et ma pole piisavalt hea. Võibolla mõtteviis, et ma pean pingutama rohkem – selleks, et mitte valmistada pettumust ülemusele, pastorile, perele või sõpradele, ei saa ma öelda „ei“ ühelegi pakkumisele. Kõigele peab „jah“ ütlema ja tagatipuks on veel Jumal justkui kuri tööandja midagi nõudmas – nii võib Piiblist justkui silmaklappide või filtriga välja lugeda, et on vaja rohkem armastada, rohkem pingutada. Oma mineviku haavade tõttu kaob võime lugeda Piiblit lahtiste silmadega – see asendub oma tõlgenduse kaudu lugemisega.

Kui inimene pole kogenud tingimusteta aktsepteerimist, siis halvemal juhul võib kristliku teenimise motiiv olla lootus kogeda killukest armastust kaasinimeste tänu ja tähelepanu kaudu. Võime mõelda, et oleme väga pühendunud ja tahame väga olla Jumalale alistunud ja võib-olla on meile eeskujuks suured pühakud, kes oma liha suretasid ja elu andsid evangeeliumi eest, aga kui meie käima-

tõmbav jõud selle kõige all on süümepiin või mingi puudujääk meie sees, siis ei pruugi sellel tööl head vilja olla. Selleks, et teenida, pean ma andma end tervenemise protsessi ja täituma Jumala armastusest. Muidugi ei ole kõik Jumala riigi töötegijad täiuslikud – kõik oleme mingis arengu- ja tervenemise järgus –, kuid tähtis on, et oleksime asunud sellele teekonnale, kus laseme Jumalal enda seesmised haavad tervendada ja ennast Jumala armastusega täita. Siis ei ole ükski Jumala antav ülesanne meile kogetav kurja tööandja käsuna, vaid Jumala armastuse väljendamise võimalusena.

Milliste motiividega me töötame? Milliste motiividega me puhkame? Kas puhkame ainult siis, kui enam midagi muud enam üle ei jää – näiteks tervis juba kisub kehvaks või oleme läbipõlemise äärel?

Kui puhkame, nii vabal päeval kui töölt puhkusel olles, on oluline mitte unarusse jätta Jumalaga koos olemist. Muidu kaotab hingamispäev oma mõtte. Palju kergem on Jumalaga ühenduses olla, kui elame teatud töörütmis, kus vaikne aeg on kindlalt päevakava osa. Kuid puhkusega kaasneb teatav ebaregulaarsus. Kui päevakava pole paigas, on hoopis keerulisem vaikset aega võtta. Võib juhtuda paradoksaalselt, et puhkus on kõige Jumala-kaugem aeg. Vahel on nii, et töörutiin aitab olla lähemal Jumalale, puhkus aga mitte.

Kui võtame enda laadimiseks aega nii füüsiliselt kui vaimulikult, võidame kõige enam ise – oleme rahulikumad, tasakaalukamad, meeldivamad inimesed. Sellest võidavad inimesed meie ümber. Jumala parim saab meis esile tulla. Meie kõige meeldivamad iseloomujooned tulevad esile, kui oleme puhanud ja iseendasse vaadanud, kui oleme Jumala ligiolus viibinud. Meie eneseanalüüsi võime on töökorras, kui oleme olnud Jumalaga. Saame areneda pühitsuses. Oleme kõrvalseisjale kõige ligitõmbavam reklaam sellest, millised Jumala inimesed võivad olla. Sest mis kasu on minna ja võita hulkasid Kristusele, kui oleme väsinud, närvilised, ärrituvad – kes tahaks tulla Jumala riiki, kui seal on okkalised kristlased?

1Kr 13:1-3: „*Kui ma räägiksin inimeste ja inglite keeli, aga mul ei oleks armastust, siis ma oleksin kumisev vasknõu või kõlisev kuljus.*

Ja kui mul oleks prohvetianne ja ma teaksin kõiki saladusi ja ma tunnetaksin kõike ja kui mul oleks kogu usk, nii et ma võiksin mägesid teisale tõsta, aga mul ei oleks armastust, siis poleks minust ühtigi.

Ja kui ma kõik oma vara ära jagaksin ja kui ma oma ihu annaksin põletada, aga mul ei oleks armastust, siis ma ei saavutaks midagi.“

Armastus algab kõige lähemalt. Pole vaja nuputada, kelle juurde ma täna võiksin minna, kelle juurde Jumal mind saadab, et Jumala armastust näidata. Need inimesed on tõenäoliselt päris minu kõrval, minu ümber – **maailm, keda armastada ja keda evangeliseerida, on minu köögis, minu trepikojas, minu poe uksel, lasteaia koridoris, töökoha kohvinurgas.** Palju lihtsam on minna tänavanurgale ja hõigata evangeeliumi võõrastele. Nad ei tunne mind, nad ei tea minu vigu. Ma saan jätta hea imidži endast ja öelda, et oleme Jumala riigis kõik hästi pühad – me ei vihastu mitte kunagi, ei solvu ega saa haiget. Aga kui lähen pereliikme või lähedase sõbra juurde, siis ma ei saa seda muljet jätta. See fassaad on ammu kadunud, ta teab mu vigu ja seda, missugune ma olen. Kui ma selle sees, sellisena nagu olen, poolikuna, alles arengujärgus olles ütlen, et olen kogenud Jumala armastust, on see palju ehedam ja järgimist vääriv.

Kokkuvõtteks: milleks meile hingamispäev?

Esiteks: see on Jumala antud korraldus, teiseks see on usalduse märk, et Jumal hoolitseb ka siis, kui ma ei tööta pidevalt, kolmandaks, see on vaba rahva tunnus (erinevalt orjadest), neljandaks, see on aeg, et olla koos Jumalaga ja vaadata iseendasse, viiendaks: oleme paremini varustatud teenima ja armastame oma ligimesi palju paremini ja tõelisemalt, sest oleme viibinud Jumala, armastuse allika ligiolus.

MAIRE LATVALA
vanglakaplan

Foto: Pexels

MÕTTEID AJAST

Praegu elame sellises murettekitavas ajas. Võiks öelda, et prohvetlikud lõpuajad hakkavad kätte jõudma. Osaliselt on need juba käes. See puudutab ka Ühinenud Metodisti Kirikut.

Ühe näitena võiks tuua – kümme aastat tagasi ma veel ei uskunud, et need arengud, mis meie kirikus täna on, võiksid üldse aset leida. Lõpuaja protsessid, millele on Piiblis viidatud, ei toimu väga kiiresti – mõne kuu või mõne aastaga – need võivad võtta aega aastaid, aastakümneid ja põlvkondi.

Väidetavasti on Martin Luther öelnud, et kui ta saaks teada, et täna õhtul on maailma lõpp, siis ta läheks ja istutaks õunapuu. Mulle meeldib see mõte. Oluline on enesele teadvustada, et ajad ei kesta igavesti. On hea teada, et see meile tuttav aeg saab otsa – aga selle pärast ei tasu midagi tegemata jätta. Selle teadmisega, et lõpuajad on käes, ei tasu minna valgetes riietes mäe otsa ja ootama jääda, millal saabub valge laev või valge pilv, mis pühad ära võtma peab. Tuleb elada tänases, teha neid asju, mida Jumal südamele paneb.

Ajast rääkides võiks tähelepanu pöörata aja suhtelisusele. Näiteks sellele, kes parasjagu duši all mõnuleb, kulgeb aeg teistmoodi kui sellele, kes ukse taga kannatamatult oma järge ootab. Ootaja aeg tundub pikem.

Inimesed on aja tunnetuselt üsna erinevad:

- On sekundi- ja minuti-inimesi, kes ilma, et nad kella vaataksid, teavad täpselt, millal kohal olla, teavad, millal asi peab algama ja millal lõppema ning kui mingi asi üle aja läheb või kui keegi viibib, siis nad muutuvad närviliseks.
- On sellised päeva-inimesed, kes kulgevad ja elavad päikesekella järgi ning kelle päevarütm sõltub sellest, kas parasjagu on hommik, lõuna või õhtu.
- Palju on nädala-rütmiga inimesi. Nii nagu juutidel on sabatipäev, on kristlastel pühapäev selline vahehetk, kus saab hingata, vaadata selja taha ja natuke edasi. Kirikurahva jaoks on selline nädalane rütm tavapärane.
- Kui juba kauem on elatud, peetakse arvestust pigem aastate kaupa ning tõdetakse, et näe, juba jälle sünnipäev käes või jälle jõulud.
- Ja kui aeg läheb veel edasi, siis jääb ka aasta liiga väikeseks mõõduks, siis tulevad juubelid ootamatult kiiresti kätte ja imestatakse, et kuhu see aeg küll kadus.

Foto: Marjana Luist

Inimesed oma natuurilt võivad olla väga erineva ajatundlikkusega. Minule isiklikult meeldib selline vaba olek ja ajal kulgeda laskmine. Aga pastori töös tuleb pühapäeva hommikul ikka kella vaadata ja õigeks ajaks õiges kohas olla. Aga ka näiteks jutlust üteldes tunnen end olevat väljaspool aega ja ruumi. Kui olen Jumalaga koos ja mõte jookseb, siis taimer minu sees, mis ütleb, kas on jutlustatud 5 või 10 minutit – see väga hästi ei tööta.

Inimestena oleme erinevad – mõni vajab hommikul ellu ärkamiseks rohkem aega, samas teine on ärgates kohe elav nagu elektrijänes. Mõni on nagu karumõmm mustikametsas, et kui kusagile maha istub, siis enne kohalt ei liiguta, kui lähim raadius on mustikatest tühjaks söödud. Teistel on raskem paigal püsida. On pikamaa-jooksjaid, kel võhma jätkub kauaks, aga teised on sellised sprinteri-tüüpi, kes tahavad kiirelt oma toimetused ära teha, neil aga on ka oht kiiresti väsida ja tüdida.

Ka koguduses on eri tüüpi inimesi. Meil tuleb üksteist armastuses sallida. Toimetulek erinevate ajatajudega inimestega on elu ja suhtlemise kool, kus õpime üksteist hindama nendes erinevustes ning üksteist täiendama ja toetama.

Teatud periood pastorina teenides oli väga pingeline – oli nädalaid, kus töötasin lausa 70 tundi ning välja puhata eriti ei jõudnud. Mul oli eesmärk pastorina osaleda kõiges, mis koguduses toimus, tahtsin innukuses olla eeskujuks, olla kõigega kursis, olla perfektne. Tagasi vaadates tundub, et oleksin võinud veidi rahulikumalt võtta ja lasta asjadel kulgeda –

kui mõni asi oleks ka untsu läinud, no mis siis ikka. Või mõni asi tegemata jäänud, siis oleks võib-olla keegi teine seda märganud ja ära teinud. Selline liigne kohusetunne alati ei ole hea. Seda piiri ära tunda, kus on see kuldne kesktee, ei ole lihtne. On asjad, mis peavad ära tehtud saama. Perfektsionistliku loomuga tahaks kõike võimalikult hästi ära teha, aga paraku kõike ei jõua teha viie plussi peale.

Mulle on, mõeldes aja kulgemisele, südamesse jäänud üks Piibli kirjakoht Taaveti Laulude kogust: *Aga mina loodan sinu peale, Issand! Ma ütlen: „Sina oled mu Jumal!" Sinu käes on kõik mu ajad ...* (Ps 31:15-16a). See on selline mõnus piiblisalm, mille juures võib peatuda, mõtelda, vaadata tagasi, vaadata edasi ja mõelda tänasele päevale. Selles on selline lootuse mõte ja oma aja usaldamine Jumala hoolde. Olgu aeg lühike või pikk, sündmusi palju või vähe, igas olukorras saab Jumalat usaldada. Meie ei kontrolli aega, enamasti ei kontrolli me sündmuste algust ega lõppu, on väheseid asju, mida me algatame ja kui hästi läheb, siis saame neid ka lõpule viia. Aga enamasti on aeg väljapool meie kontrolli. Meie ülesanne on Jumalat usaldada – Kõigevägevamat, kes oli enne aegade algust.

TÕNU KUUSEMAA

Foto: Andrei Merkurjev

Enamasti tajume aja kiiret kulgemist ja imestame: „Kuhu see küll kadus?" Aga tore on see, et aeg-ajalt tekivad ka hetked, kus aeg peatub. Hetk, kui aeg peatub, on rahuaeg, sisemine puhkus.

Sageli on need hetked kusagil looduse keskel. Mul on oma lemmikpaik, kus kogen aja peatumist – minu lapsepõlve koht vanaema juures mere ääres. Teinekord on see rahuaeg aga hoopis teiste inimeste keskel. Sõbrad naeravad mind, et mina puhkan, kui ma teiste inimestega vestlen. Lihtsalt istume koos näiteks kaks tundi ja jutustame. Minu jaoks on see aeg inimestega, kellega mul on usalduslik sõprussuhe, puhkuseks ja annab uut energiat. On inimesi, keda seltskond väsitab, aga mina vastupidi, tunnen, et väikese seltskonnaga koos olemine toidab mind.

Aeg eksisteerib siin materiaalses maailmas, piirates meid alguse ja lõpuga. Samas arvestan ma sellega, et elan igavikus. Kui ühel hetkel ajalik tee lõpeb, viib ajatu igaviku tee mind edasi. Siin piiratud maailmas tuleb aga osata aega õigesti kasutada. Vahel on minu probleem selles, et olen liiga hea „jah"-ütleja. Ma ei oska eriti delegeerida – ülesandeid ära anda. Küll aga oskan ma kaasata – teistega koos asju teha ja tunnen sellest rõõmu. Mõnikord, kui projekte saab liiga palju – aga aega on meil kõigil 24x7 – tekib küsimus, kuidas selle kõigega hakkama saada?

Minu lahendus on selline, et mõtlen nende asjade peale, palvetan nende pärast, aga füüsiliselt teostan neid ikkagi järjekorras. Teen mingi asja ära ja siis hakkan järgmisega tegelema. Seepärast jäävad asjad, mis vajavad pikemat ettevalmistamist, vahel viimasele minutile, sest eelmisi asju on niivõrd palju. Aga kui selle projekti ettevalmistusaeg kätte jõuab, keskendun 100-protsendiliselt. „Üks päev korraga!" ja „Igale päevale saab küllalt omast vaevast." – on minu motod, mis aitavad mind piiratud ajas toimetada.

Ajas muutume ja areneme. Kristlikus kodus kasvades õpetas ema meile, mis on hea ja mis on halb. Ja mina valisin juba lapsena sellise elu, mis on hea. Noore inimesena oli minu maailm must ja valge – olid õiged ja valed vastused, õige käitumine ja vale käitumine. Aga kui see maailm on väga must-valge, siis kipume teisi inimesi lahterdama. Aeg on mind muutnud ja olen mõistnud, et mina ei pea inimesi lahterdama – igaüks vastutab ise Jumala ees oma elu eest. Mina pean elama nii toredat, vahvat, ausat ja mõnusat elu, kui mina vähegi suudan, ja mina vastutan oma elu eest. Ma olen valmis teistele Jumalast rääkima, oma kogemusi jagama, aga ma ei võta enam kohtumõistja rolli. Ma ei pea enam kandma kogu maailma koormat. Saan aru, et Jumal kannab selle maailma koormat ja Tema on ka lahendused andnud. Nii tore, et ajaga kaasnevad kogemused ja et Jumal meid ajas muudab. Ja tore on ka see, et Jumalal ei ole kunagi kiire – Ta annab meile ka eksimiseks aega, et nähes oma vigu, saaksime kasvada.

Kell on küll sama, aga ajajõel sõidame erineva kiirusega.

Noorena arvasin, et pean alati kõike jõudma, mina pean kohe-kohe maailma ära parandama. Tänasel päeval mõistan, et ma ise ei jõua kõike ja püüan ka teiste suhtes olla armuline, kui nemad ei jõua. Need, kes on teiste suhtes armulised, saavad ka ise armu.

Keeruline on siis, kui erineva ajatunnetusega inimestel tuleb koostööd teha. Oluline on, et me ei oleks kriitilised. Valus on see, kui näiteks hommikuinimesed sõidavad oma seisukohtadega õhtustest inimestest üle või vastupidi – õhtused inimesed ei arvesta hommikuste vajadustega. Meil tuleb aru saada, et olemegi inimestena erinevalt loodud – osad ongi „öökullid“, kes tegutsevad poole ööni, ja teised on „kanad“, kes ärkavad vara. Samas võime edukalt koostööd teha, kui üksteisega arvestame. Arvestada tuleb nendega, kelle jaoks iga minut on tähtis ja kelle sisemine kell töötab minutitäpsusega, aga oluline on armastuses taluda ka neid, kelle jaoks pool tundi sinna või tänna ei ole mingi teema või kellel sisemine kell lihtsalt puudub! Ei ole mõtet hakata pahandama. See ei tee kedagi õnnelikuks.

Meil tuleb õppida elama oma erinevate tööriistadega, mille Jumal on meile kaasa andnud – nii kehtib ka ajakasutuse puhul.

Aeg on kingitus. Minu jaoks on hästi oluline, et aeg, mis mulle maa peal antud, on kingitus Jumalalt ja ma ei taha seda raisata selle peale, et olla õnnetu. Kui midagi on pahasti, siis tuleb need asjad korda saada. Kui olen väsinud, siis tuleb magada. Aga kui on jõudu ja tervist, tuleb kasutada mulle kingitud aega selleks, et elada õnnelikku elu ja aidata kaasa, et minu ümber olevad inimesed oleksid õnnelikud. Minu missioon on olla osa Jumala loodud maailmast ja mulle meeldib, kui Tema kasutab mind. Mul on arusaamine, et mul on mutrikese and. Aga tahan olla mitte üksnes mutrike kusagil, vaid olla mutrike Jumala masinavärgis. Siis läheb kogu minu aeg ja energia õigesse kohta. Siis ma kasutan mulle antud aega hästi.

KÜLLI KUUSEMAA
Pärnu kogudus

Taas nägin ma päikese all, et jooks ei olene kärmeist ega sõda sangareist; samuti ei olene leib tarkadest, rikkus mõistlikest ega menu osavaist, vaid aeg ja saatus tabab neid kõiki.

Koguja 9:11

Öeldakse, et aeg on elu ja elu on aeg. Jumal on andnud meile nii ühe kui teise, kuid raisates aega, raiskame ka oma elu. Pigem on nii, et aeg ja elu ei oota kellegi järel, vaid kipub hoopis kiirelt käest libisema. Me peame õppima oma aega maksimaalselt kasutama ja kogu oma ülejäänud elust tõelise elu tegema. Me ei saa aega säilitada ega tagavaraks koguda, seetõttu on targem jätta ka oma elu raiskamata.

Keegi on kunagi öelnud, et kõige traagilisem asi elu juures pole mitte see, et ta lõpeb nii ruttu, vaid et mõned inimesed ootavad nii kaua, et üldse elama hakata.

Tõesti, me ei saa endale aega kinni panna ega kusagil sahvririiulil hoida nagu tavaliselt moosipurke. Me kas kasutame aega targasti või lihtsalt kaotame selle. Aja targasti kasutamine aitab meil aru saada oma elu eesmärgist ning see omakorda distsiplineerib meid keskenduma ning töötama eesmärgi saavutamise nimel.

Elu peab julgema elada ilma hirmuta läbikukkumise ees. Igal juhul õpitakse oma vigadest, mitte kellegi teiste omadest.

George Bernard Shaw on öelnud: *Elu, mis on kulutatud vigu tehes, pole mitte ainult austusväärsem, vaid ka kasulikum kui elu, mis on kulutatud mitte midagi tehes.*

Paljud kardavad elada, sest kardavad läbi kukkuda. Paljud hingavad, kuid see ei tähenda veel, et nad elavad. Me ei saa kunagi tunda rõõmu oma edukusest või õppida oma läbikukkumisest, kui me ei proovi. Edu või läbikukkumine – mõlemal juhul me võime võita.

Eesti vanasõna ütleb, et *tänasida toimetusi ära viska homse varna.* Paljud lükkavad need asjad, mis peaks täna tehtud olema, edasi homsesse.

Foto: Rein Laaneser

Tegelikult peaksid mõned tänasesse tõstetud asjad olema tehtud juba eile. Gümnaasiumiõpilane, kes pole õigel ajal tähelepanu pööranud õppimisele; poeg, kes pole andestanud oma vanematele; ärimees, kes on mööda lasknud võimaluse investeerida...

Leia elule eesmärk ja sa ei kahetse ühtegi oma elatud päeva. Tee midagi kohe täna ja praegu. Väärtusta seda, mis sul on, eriti aga inimesi, kes sind ümbritsevad.

Kui toas olev elektrilamp kustub, käituvad inimesed tavaliselt kolmel eri viisil. Esimesed hakkavad kõva häälega kar-

juma: Lamp kustus! Pime on! Miks keegi ei tee midagi? Teised panevad käed näo ette või haaravad hirmuga kellestki lähemalolijast kinni ning jäävad vaikselt ootama, millal olukord paraneb. Kolmandad hakkavad teadlikult jagama käsklusi ja ülesandeid, et leitaks uus lamp ja saaks valguse taas tuppa. Kas sa tead, millisesse gruppi sina täna kuulud?

Jumal on meist igaühe loonud eesmärgi jaoks. Kui jõuame selgusele, mis on meie elu eesmärk ning töötame selle saavutamise nimel, oleme kogu elu jooksul edukad ja õnnistatud Jumala poolt. Aeg ja saatus tabab meid kõiki, seepärast ela iga päeva kui viimast oma elus. Avasta uusi asju, õpi kõigest ja kõigilt, tee head oma kätega, hoolitse enda ja teiste eest, istuta üks puu, ole ustav oma kodumaale, väärtusta suhteid.

Sõda ei olene ainult sangareist. Igaühest meist ei saagi kangelased, lepi sellega ja jätka selles, mida oled loodud tegema. Ennekõike aga pea meeles oma elu eesmärki, olgu see sul alati silme ees.

JANA LAANESER
Kärsa kogudus

Ajakirja Koduteel
VIII veebinar

PÜHA
Päev

30. oktoober 2022
kell 18:00–20:00
Veebinar toimub zoom keskkonnas.

Täpsem info:
www.metodistikirik.ee

Foto: Helis Martoja

Praeguseks vanuseks olen aja ja selle kasutamise kohta õppinud seda, et mingi uue, pikemaajalise asjaga alustades ei pruugi ma enam sama tulemust saada, mis nooremad inimesed. See on pöördumatu muutus ja sellega tuleb leppida.

Positiivse poole pealt võiks öelda seda, et erinevad katsumused on kasvatanud iseloomu ja enesekindlust.

Hingamispäeval väldin suuremahulisi töid ning olen oma lähikondlastele ka teatanud, et kui ei ole midagi pakilist, siis tahan pühapäeval võtta n-ö vabalt. Käia kirikus, peale jumalateenistust vestelda kohvikus koguduseliikmetega, võibolla külastada mõnda pereliiget. Võiks öelda, et hingamispäev on minu jaoks selline, millel lasen ennast teatud mõttes kaasa kanda. Meile kingitud aja kasutamisega hea majapidajana on nii nagu mõningate teiste küsimustega, kus kesksel kohal on piiratud ressurss. Esmalt tuleb seada prioriteedid, millest ei tagane, ja seejärel mõelda, kuidas tegevusi jätkusuutlikult läbi viia. Minu arvates võiks prioriteetide hulgas olla palveaeg, Piibli lugemine ning osadus teiste kristlastega.

JOOSEP KUNDER
Pärnu kogudus

Igale asjale on määratud aeg...

... näitena selleks on Sakussaare koguduse lugu. Augustis 1997. aastal vaimuliku tegevusega alguse saanud ja 26. oktoobril 2001. aastal rajatud kogudus otsustati koguduse ettepanekul aastakonverentsi otsusega sulgeda. Marjana Luist uuris pastor Hans Lahilt ja tema abikaasalt Sirlylt, kuidas jõuti koguduse sulgemise otsuseni ja millist muutust on Sakussaare kogudus tegutsemisaastate jooksul toonud.

Foto: Marjana Luist

Sirly ja Hans Lahi 28.augustil 2022 – koguduse viimasel ametlikul jumalateenistusel.

Hans: Saksamaa bussimisjoni endine juht Wilfried Bolay pidas Pärnus loengut koguduse kasvamise teemal. Ta rääkis sellest, kuidas koguduse elu toimib dünaamilise protsessina, täpselt nii nagu ka inimese elu – kogudus sünnib, sellel on oma kõrgpunktid ja ühel hetkel see lihtsalt hääbub või lõpetab oma tegevuse. Tol ajal ei räägitud koguduste sulgemisest, sest sellesse suhtuti kui inimese matusesse, aga tema tõi selle normaalsele, loomulikule pinnale. Nii nagu ka algkogudused on kõik ühel hetkel oma tegevuse lõpetanud, nii on ka tänapäeval – mõned kogudused sünnivad, mõned lõpetavad, mõned ühinevad.

Foto: koguduse pildikogu

Sakussaare koguduse rajamisel Hans Lahi pastoriks õnnistamine, 2001

Koguduse sulgemise otsusel olid määravad erinevad faktorid. Üks oli covidi aeg, kus inimesed harjusid eemal olema ja need, kes kogudust aeg-ajalt külastasid, kas enam ei julgenud või ei tahtnud või ei leidnud piisavalt aega tulemiseks. Meie väimees on üles kasvanud Rakvere Karmeli koguduses, seal on aktiivne laste- ja noortetöö ning tugev peretöö. Meie tütre pere, kus on mitu väikest last, otsustas sinna kogudusse üle minna. Seegi oli üks faktoritest. Veel üks asi, mis ajendas tegema seda otsust, oli pastori parema käena toiminud kaastöölise tervise halvenemine koroonahaiguse läbipõdemise tagajärjena. Tema on terviseprobleemi tõttu kogudusest kõrvale jäänud. Osa eakatest on hooldekodus või juba igavikku lahkunud. Noored on ära, linnadesse läinud. Juba tükk aega on olnud selline laialivalgumine. Lisaks oli põhjuseks ka see, et kogudusega seotud administratiivkohustustega tegelenud Sirly töötab nüüd Tallinnas ja kui ta pärast töönädalat peaks nädalavahetustel koguduse asjadega tegelema, ei jääks talle ühtegi vaba päeva.

Sellega seoses meenub mulle üks lugu. Osalesin avamere ujumisvõistlusel. Meile igaühele anti kaasa isiklik poi, mis tuli enda külge siduda, et see hoiaks vee peal ja sa ei upuks ära, kui midagi peaks juhtuma. Kuna tuul oli tugev, siis lained lükkasid selle poi mulle ette, nii et ma pidin kogu aeg seda eemale tõukama, et ma ujuda saaksin. See muutus minu jaoks takistuseks. Seal ujudes ma vahepeal mõtlesin, et kui ma muidu ära ei upu, siis see poi uputab mu ära. Pool minu energiast kulus selle peale, et poid eemale ajada, selle asemel et rahulikult ujuda ja eesmärgile jõuda. Kui kiriklikku administreerimist ja sellega kaasnevat bürokraatiat vaadata, siis tundub, et see, mis peaks olema toetav ja kaasa aitav, võib ühel hetkel muutuda koormavaks, nii et sa ühel hetkel ei tee enam sisulist tööd, vaid tegeled bürokraatiaga. Eks see koguduse töö hakkas meie jaoks koormavaks muutuma, sest inimesi ja kaastöölisi oli vähe ja suur hulk koguduse tööst oli langenud meie õlgadele.

Sirly: Kogudus on Jumala asi. Tuleb ära tabada, kus ja kuidas Ta liigub ja kas Ta tahab sind suunata kusagile edasi. Koguduse sulgemise osas ei pane Jumal seda mõtet mitte vaid ühe inimese sisse, vaid Ta kõnetab tervikut. Ta kõnetas kogu kogudust juba mõnda aega. Viimase kolme-nelja aasta jooksul, kui me kokku tulime, siis keegi jälle käis selle mõtte välja, et võib-olla on tulevik hoopis see, et me tuleme kokku ilma, et oleksime juriidiline üksus, millega kaasneb palju kohustusi ja millega tegelemine võtab ära selle vähese ressursi, mis meil on. Mis oleks, kui me paneks oma jõu hoopis millessegi muusse: suhtleme, käime kogukonnas, kutsume lihtsalt külarahva siia kokku. Selleks ei pea meil seda organisatsiooni olema. Jumala riik ei ole organisatsioonis, vaid inimestes ja Ta liigub inimeste kaudu. See oli kõigi jaoks selline settimine ja seedimine. Aga nüüd oli see päris küps – me mõistsime, et aeg on täis saanud. Tahame väga tänada oma kirikut ja superintendenti Robert Tšerenkovi mõistva suhtumise eest. Esialgu oli pisut õõnes tunne, et ei tea, äkki ei mõisteta, võib-olla peame ikkagi koguduse tööga jätkama. Aga ei, Robert sai aru, et sellises olukorras ongi loogiline ja normaalne kogudus sulgeda. Kõik on suhtunud väga mõistvalt. Seetõttu on see sulgemise otsus läinud valutult – nii nagu Jumal oskabki teha.

Hans: Ei ole vaja haletseda ega muretseda. Jumal teab, kuidas Ta liigub ja oma tööd teeb. Tuleb olla tähelepanelik ja kuulata Püha Vaimu häält.

Sirly: Kui me kunagi kogudusega alustasime, siis saime 1. Johannese kirjast kinnituse – Ta läkitab siia oma lapsi, oma sulaseid ja teenijaid ja meie ülesanne on nad vastu võtta ja väärikalt edasi teele saata. See on olnud koguduse missioon selle väikese paiga jaoks, kus ei ole palju riiklikku abi, kus inimesed elavad omaette – aidata ja toetada inimesi läbi mingi etapi – minna sisse mõnda tallu, toetada memme või taati või peret, kus on palju lapsi ja perel on keeruline toime tulla – seda on see väike kogudus küll aktiivselt teinud. Oleme olnud inimeste kõrval, oleme tõesti püüdnud seda teed aidata neil käia. Eesmärk ei ole olnud midagi peale pressida või neid muuta, vaid olla nende kõrval ja püüda nende vajadusi märgata. On helgeid hetki, kus sa tead, et näiteks inimene on suitsiidne ja kui Jumal ei oleks sind sinna sel hetkel läkitanud, siis teda võib-olla ei oleks üldse elavana. Täna ta aga elab, on leidnud Jumala, on usus ja loodetavasti ta elu jätkub igavesti.

Hans: See külv, mis 25 aasta jooksul on toimunud, see ikkagi idaneb kuskil ja omal ajal keegi kusagil saab ka lõigata. See on meie igatsus ja lootus. Sellest kogudusest on palju inimesi läbi käinud, osa on oma elu lõpetanud selles koguduses ja lahkunud igavikku tänumeelega. Siin on olnud mitmeid, kes on elanud ja usus püsima jäänud ning kaasa aidanud ja andnud siia oma panuse. Sellest on suur rõõm. Kui Jumal annab, et me igavikus kohtume nendega, siis ma usun, et oleme ülirõõmsad. Meid on siin külas ikka märgatud – isegi kui muidu inimene kogudusse ei tule, siis häda ajal, kui tal on mure, siis ta tuleb. Maja jääb ka koguduse sulgemisel alles. Tegelikult jääme me kõik siin alles, inimesed võivad siia tulla. Kodugrupina saame siin edasi tegutseda.

Sirly: See on olnud kohtumispaik füüsilisel kujul, aga lisaks on see koguduse rahvas, kes on siin 25 aasta jooksul olnud, kokku puutunud ja mõjutanud seda paikkonda. Teel olles oleme teinud, mis oleme suutnud ja neid inimesi teeninud. Kui teenid, siis väsid ja kulud – see on väga normaalne. Selle pärast ei pea end süüdi tundma. Siis ühel hetkel Jumal lihtsalt ütleb, et nüüd liigume teisel moel edasi. Selline äratundmine ongi, et ressursid on ammendumas ja me peame leidma uue väljundi. Koguduse liikmed üksikuti avastavad seda, mis on Jumala tee nende jaoks. Meil on olnud väga head oikumeenilised suhted teiste kogudustega. Nende koguduste pastorid või juhatused on meie sõbrad – me saame südamerahuga anda meie koguduse liikmed nende hoolde. Me ei ole kellegagi konkurendid. Number üks ja kõige tähtsam on see, et Jumala asi läheks edasi.

Hans: Siitsaadik on meid Jumal aidanud. Ja küll seesama Jumal viib meid edasi. 28. augustil tähistame tänujumalateenistusega 25. aastapäeva vaimuliku töö algusest Sakussaares ja sellega ka lõpeb koguduse töö.

Sirly: Peiesid me ei pea. Üle kõige on tänu.

Hans: Ega siin kurvastada ei ole midagi. Tuleb olla tänulik ja rõõmu tunda sellest, mida oleme saanud teha, ja nende võimaluste eest, mis meile anti. On olnud palju toredaid hetki, on palju tööd ja vaeva nähtud, on olnud pisaraid ja rõõmuhetki. Tore on meenutada neid inimesi, kes on siit läbi käinud, seda ajalugu, mis siin on tehtud, ja mida Jumala abiga oleme saanud teha. Jumal on selle töö ja nende 25 aasta kõige suurem hindaja.

HANS ja SIRLY LAHI
Sakussaare kogudus

Peeter Piirisild – 95

Foto: kiriku pildikogu

14. septembril täitub Narva metodisti koguduse emeriitpastoril Peeter Piirisillal 95 eluaastat. Marjana Luist palus Peetril jutustada, milline oli tema lapsepõlv ja noorusaeg, kuidas ta sai kristlaseks, kuidas Jumal teda pastoriks kutsus ja milline oli tema teenimisaeg Narva koguduse pastorina.

Aeg on lennanud

Aeg on lennanud, aastad on läinud,
ajastu omad tegevused teinud.
Elu ju kiiresti edasi tõttab,
ei midagi saa siit tagasi võtta.
Oli Issanda põllul ju töötada vaja,
sellest nüüd jäänud vaid taevalik kaja.
Mälestused sellest jäänud on head,
taevane kontor nüüd arvestust peab.
Armastatud kallid vennad ja õed,
meid rüsisid selle maailma tõed.
Meile Jumala Tõde sai südame asjaks,
maailma mõiste jäi meile lahjaks.
Kodadest kotta, majadest majja
tore oli seltsis alati käia.
Oli rõõmusõnum meil alati suus,
ka lootus ja eesmärk alati uus.
Kaasrändurid siit nüüd olete läinud,
teekond sai teil lõpuni käidud.
Tööks nüüd teistele anname maad,
ootame aega, mil kohtuda saab.

Peeter Piirisild, 2007

Fotod: erakogu

Ma sündisin ja kasvasin Kagu-Eestis, Saatse külas põlluharijate peres. Vanemad käisid apostellik-õigeusu kirikus. Kui ma karjapoisi ameti lõpetasin, hakkasin ka mina pühapäeviti seal kirikus käima. Sinna tuli minna jala – 4,5 kilomeetrit sinna ja sama palju tagasi. Päästmisest seal küll ei räägitud, aga kui nüüd hiljem sellele mõtlen, et miks ma seal käisin, siis mõistan, et see oli ettevalmistus tööle, mis mind ootas.

Eesti ajal lõpus hakkasid meie juures külas käima usklikud vennad. Hiljem selgus, et nad olid meie sugulased. Olin siis veel noor koolipoiss. Jooksin paljajalu neid taresse kuulama. Tuba oli rahvast täis. Kõik seisid, mina ka. Muud ei jäänud mulle meelde, kui vaid see lause, et oleme väga tänulikd, et te olete tulnud täna Jumala Sõna kuulama. See kõik mõjus mulle.

Meie külast kaks perekonda andsid oma elud Jumalale ja hakkasid käima baptisti koguduses. Nad olid usklikud nii kaua, kuni vene väed 1940. aastal sisse tulid. Siis lõppes ka nende usuelu – pühapäeviti hakati tööd tegema, mõni hakkas viina võtma. Nagu Jumala Sõna ütleb: usk ei jõudnud juurduda. Minul poisikesena oli seda väga valus vaadata, et kuidas nad enne uskusid, laulsid ja palvetasid, nüüd aga läksid maailma tagasi. Ma ei mõistnud seda.

Kuni 20. eluaastani elasin isatalus, olin põllutöödes abiks. Isa õpetas mind hobusega kündma, kui olin 13-aastane. Mul oli hea meel, et sain isale abiks olla. Isa oli haiglane, ta oli uudismaal käies ja raske tööga oma tervise kaotanud. Minu ema sai elada vaid 32 eluaastat. Hiljem mõtlesin, et miks ta nii haigeks jäi, et suri. Meie lähedal oli jõhvikasoo. Jõhvikaid oli vaja korjata ja Petseris müüa, et raha saada. Kust talunik mujalt ikka raha saab – midagi pidi müüma. Arvan, et emal ei olnud õigeid kummikuid ning külmas vees jõhvikaid korjates ta haigestus ja suri. Siis ilmus meie majja kasuema – tema elas 57 aastat. Minu õdedel ei olnud samuti õnne. Vanem õde sai elada vaid 19 aastat, teine õde 27 aastat. Kasuemast sündis tütar – tema sai elada 72 aastat.

Kui ma 20-aastaseks sain, tuli mul minna nõukogude sõjaväkke. Seal teenisin kolm aastat – kõigepealt Valgevenes, kus saime nälga näha. Seejärel toodi meid Tallinna, kus saime paremini süüa. 1949. aastal viidi meid Venemaale miiniväljadele minöörideks. Mürsud ja miinid, mis olid sõja ajal jäetud

EMK aastapäev, Tallinn 1997.

maa sisse ja maa peale, tuli ära korjata. See oli väga ohtlik töö. Mõned kaotasid seal oma sõrmed, mõned oma elud. Meil ei olnud miinide otsimiseks aparaate. Pidime pika terasvardaga maapinda torkima, et miine leida. Niimoodi oli neid leida raske. Sõjast oli juba mõnda aega möödas ja osadele miiniväljadele oli kasvanud võsa ning lehed olid maapinnal. Ühel päeval olime ühel sellisel väljal miine otsimas, otsisin ja torkisin ja järsku vaatan, et olin astunud jala servaga miini peale. Oleks ma täie jalaga astunud, siis ma ei tea, mis oleks saanud. Tänasin Jumalat, et jäin elama ega saanud haavata.

Armees olles kutsuti mind ühel päeval staapi ohvitseride ette aru andma oma kirjutiste kohta, mille ma olin sõdurite magamistubadesse pannud. Kirjutiste abiga püüdsin kutsuda neid patutundmisele. Mulle öeldi, et ma lähen selle teo pärast vanglasse, kuid mõne päeva pärast kästi mul kirjutada seletuskiri ja sellega asi piirduski.

Sel ajal, kui olin Valgevenes armees aega teenimas, suri mu isa. Ma ei saanud minna tema matustele. Kasuema koos oma tütrega elasid minu isakodus, kuhu ma pärast ajateenistust kolmeks kuuks puhkama läksin. Seejärel sõitsin Tallinna, ilma, et mul oleks seal olnud elamist või tööd. Mul oli Tallinnas elamas kaks tädi – nemad võtsid mind esialgu oma hoole alla. Hiljem sain endale elamispinna pesuköögis, kus ei olnud ei pliiti ega ahju. Hakkasime pesukööki remontima ja ehitama, nii et sain sinna köögi ja toa. Tõin ka elektri sisse. Kutsusin ka oma õe Tallinnasse elama. Leidsime endale mõlemad töökohad.

Mõne aja pärast jäi kasuema haigeks ja toodi Tallinnasse. Kui kasuema oli haiglas, käisin arstidelt küsimas, kas tal on veel elulootust. Arstid ütlesid, et ei ole – üks tema kopsudest oli peaaegu täitsa must ja haigus hakkas tungima ka teise kopsu. Arstid ei lubanud mul emale midagi öelda, et teda mitte ehmatada. Läksin ema vaatama ja küsimusele, kuidas tal läheb, vastas, ema, et tänu Jumalale ei ole tal enam valusid. Valetasin talle ja ütlesin, et arstid olid andnud talle elulootust. Aga ema ütles: „Ei, ma ei saa terveks. Täna öösel tuli minu voodi juurde ingel ja ütles, et ma tulen sulle varsti järele.“ Sel ajal ma ei teadnud, et ema oli sügavalt usklik ja seetõttu ta ei kartnud surma. Siis tunnistasin üles, mida arstid olid öelnud. Ema ütles, et pole viga. Vähk ei hirmutanud teda üldse. Viisin ema koju, kus ta elas paar nädalat ja minu silmade all ta suri.

Minu õde abiellus ja ma jäin üksinda pesukööki elama. Hiljem sain endale parema korteri Tallinnas.

1959. aastal sattusin esimest korda metodisti kirikusse. Oli pühapäeva õhtu ja ma pidin minema üht oma sõpra vaatama. Ostsin tolle aja kombe järgi kaasa võtmiseks viinapudeli, kuigi ma ise ei joonud. Sõitsin trammiga keskväljakule ja järsku oleks nagu keegi minu jalad kinni pannud, ma ei saanud edasi minna. Vaatasin seal olles Merepuiestee kirikut ja nägin seal valgust sees põlemas. Saatan sosistas, et sa ei saa minna pühakotta viinapudel taskus. Aga läksin ikkagi. Saatan ütles jälle: mis sa sinna lähed, noor mees, sul on oma kirik (apostellik-õigeusu kirik). Aga mina läksin ikkagi. Selgus, et parasjagu oli adventkoguduse jumalateenistus, kus laulis suur koor. Pärast jumalateenistust uksest välja tulles lugesin

uksel olevat silti, kus oli kirjas ka metodisti koguduse jumalateenistuste ajad. Pühapäeva hommikuti käisin oma kirikus ja pühapäeva õhtuti hakkasin käima Merepuiestee kirikus. Siis olid seal Oengo, Kuum ja teised vennad. Oengo jutlused olid väga erilised – ta oli tark mees, professor, ta oskas rääkida nii uskmatutele kui ka usklikele. Kui Oengo rääkis, siis oli tal põrutavalt kõva hääl – see tõi mind patutundmisele. Mind võeti seal armastusega vastu. Kutsusin Merepuiestee kirikusse ka oma õe ning ta sai koguduse liikmeks. Eelmisel aastal liitus üks tema poegadest koos oma abikaasaga samuti Tallinna metodisti kogudusega.

Minu töökaaslane laulis Merepuiestee koguduse meeskooris. Ta kutsus ka mind laulma. Siis hakkasin laulma veel teisteski koorides ja ansamblites. Käisime ansamblitega ringi rändamas – seda kõike sünnipäevade nime all, sest ametlikult olid sellised kooskäimised keelatud. Meie laulud ja tunnistused salvestati magnetofonidega üles. Rändasin niimoodi ringi umbes 14 aastat.

Tuli aeg, kui Narva oli vaja pastorit. Olime ansambliga seal käinud ja seepärast tehti mulle ettepanek, et läheksin sinna pastoriks, kuna mul oli vene keel selge ja olin Narva koguduse tööga kursis. Ma ütlesin ei. Mõne aja pärast küsis superintendent Kuum minult uuesti, kas ma lähen Narva. Ta ütles, et keegi ei taha sinna minna – ühel on majapidamine Tallinnas, teisel ei tahtnud naine Narva minna, kolmas ütles, et ta ei oska vene keelt. Kõik leidsid vabandusi. Hakkasin palvetama: „Jumal, sa näed, et ma ei taha pastoriks minna. Mis sina ütled?“ Palve ajal andis Jumal mulle mõista, et kui ma ei lähe, siis Ta karistab mind, ja tuletas mulle meelde prohvet Joonat. Veel läks aega mööda ja seejärel andsin oma nõusoleku.

Mul oli plaanis vahetada oma Tallinna korter ühe Narva perekonna korteri vastu. See plaan mul ei õnnestunud. Siis palvetasin jälle ja küsisin Jumalalt, miks siis niimoodi. Mulle meenus Oengo sõnum, kus ta ütles, et kui te tunnete, et Jumal ei kuule teie palvet, siis hakake tänama, et Jumal teile ei vasta, sest siis on Jumalal teile midagi paremat varuks. Hakkasin Jumalat tänama. Kohe järgmisel päeval nägin lehes kuulutust, kus keegi Narvast soovis vahetada korteri Tallinna korteri vastu. Kui Jumal oleks mu esialgset palvet kuulnud, oleksin saanud korteri, kus oleksin pidanud teiste korteritega kööki jagama. Aga Jumal tahtis anda mulle kõigi mugavustega korteri.

Jõudsin Narva 1974. aasta nelipüha laupäeval. Tänaseks olen Narvas elanud juba 42 aastat. Narva jõudes selgus, et mind oli siia väga vaja. Siin ei olnud juba mitu kuud pastorit olnud, sest eelmine pastor läks teise kogudusse. Palusin Jumalalt andeks, et ma ei olnud varem tulnud. Kogudus oli eestikeelne. Mõne aasta pärast tekkisid meil soomekeelsed teenistused, sest siin elas palju ingeri-soomlasi. Kirjutasin jutluse eesti keeles, üks soomlane tõlkis selle soome keelde ja niimoodi hakkasin ma ka soome keeles jutlustama.

Tuli aeg, kui hakkasime kogudusele uut hoonet otsima. Käisime linnavalitsusest maja küsimas, kuid see inimene, kes oli määratud usuasjadega tegelema, väitis, et ühtegi vaba hoonet Narvas ei ole. Palvetasin selle pärast ja Jumal andis mõista, et ma räägiksin linnapeaga. Linnapea andis oma vastuvõtul mulle kolm aadressi ja ütles, et ma valiksin neist sobiliku hoone välja. Väljavalitud aadressiga läksin taas selle linnavalitsuse ametniku juurde, kes oli väitnud, et ühtegi vaba hoonet ei ole. Tema väitis, et seda maja, mille ma olin välja valinud, kirik endale ei saa. See oli hea, et ta selle hoone ära keelas – Jumal kasutas seda naisterahvast selles olukorras. Sest teine hoone, kus me praegu oleme, on palju sobivam – sellel on kaks korrust ja kelder. Hoone anti meile tasuta kasutamiseks. Adventkogudus tuli samuti rentnikuks ning nad aitasid hoonet üles ehitada. Ehitus kestis 3,5 aastat. Tänu tublidele adventkoguduse liikmetele ja metodisti kirikult saadud rahastusele sai hoone valmis ehitatud. 1980. aastal oli hoone avamine. Alustasime ka venekeelsete jumalateenistustega. Kokku oli kolm teenistust päevas. 1980ndate lõpus oli palju ristimisi – ühe suve jooksul oli kaks ristimist, neist ühel ristimisel oli korraga 15 ristitavat.

Mõne aja pärast lahkus osa inimesi teise kogudusse. Osa Narvas elavatest soomlastest olid lahkunud igavikku ning teised läksid tagasi Soome – sellega lõppesid soomekeelsed jumalateenistused. Kui olin 31 aastat olnud pastor, siis tundsin, et on aeg see amet maha panna. Eestikeelsete teenistustega jätkasin ise, aga venekeelseid teenistusi viis läbi Vladimir Beregovoi. Seejärel tuli siia pastoriks Erkki Sepp.

Olen Jumalalt küsinud, miks Ta on mulle andnud nii palju eluaastaid – paljud mu lähedased on lahkunud väga varakult. Palves olles Jumal vastas mulle, et eluaastaid on mul nii palju seetõttu, et mul on kogu aeg huvi töötada Tema riigis. Olen mulle kingitud aega saanud kasutada vaimsel tööpõllul töötamiseks. Olen välja andnud seitse luulekogu ja kolm raamatut. Tänan Jumalat, et hoolimata kõrgest east on Ta mulle veel andnud mõistuse ja ma saan ringi liikuda. See on imearm.

AASTAKONVERENTS

17.-19. juunil toimus Tallinnas Eesti Metodisti Kiriku aastakonverents, millest võtsid osa EMK vaimulikud, koguduste esindajad ja tööharude juhid. Aastakonverentsil arutati mitmeid kirikuga seotud küsimusi, kuulati superintendendi ja erinevate tööharude aruandeid ning tähistati kahe emerituuri jääva vaimuliku – Hans Lahi ja Sergei Sutškovi – kauaaegset teenimist kirikus.

Oluliseks päevakorrapunktiks oli kiriku tuleviku küsimus, kus pärast diskussiooni ja palvet, soovides kindlaks jääda senisele õpetusele, otsustas Eesti Metodisti Kiriku aastakonverents 96% häälteenamusega käivitada Ühinenud Metodisti Kirikust väljaastumise protsessi, mis jõuab eeldatavasti lõpule järgmise aasta konverentsil.

Aastakonverentsi juhatas Põhjamaade ja Baltikumi piirkonna piiskop Christian Alsted. Oleme Jumalale tänulikud Eesti Metodisti Kiriku ja selle töö eest, mida kirik teeb Jumala ja ligimeste teenimisel.

MARJANA LUIST

VAIMULIKE MÄÄRAMISED 2022-2023 PERIOODIKS

Superintendent: Robert Tšerenkov
Aseri: Dmitri Semjonov
Haapsalu: Rauno Ojassoo
Jõhvi: vanempastor Artur Põld, Valeri Lebedev
Jõhvi Petlemma: Artur Põld
Keila: Mihhail Batšinski
Kohtla-Järve: Andrus Kask, diakon Jelena Kask
Kunda: Oleg Tšervonõi
Kuressaare: Rando Metsamaa
Kärsa: Rein Laaneser
Narva: Erkki Sepp
Paide: Kristina Lepik, Eivin Toodo
Paldiski: Aleksandr Sorokin
Pärnu: Ardi Leerima
Rakvere: Taavi Hollman
Reeküla: Hindrek Taavet Taimla
Sillamäe: Vladimir Beregovoi
Tallinn (eesti): vanempastor Robert Tšerenkov, Joel Aulis, Hindrek Taavet Taimla
Tallinn (vene): vanempastor Aleksandr Fjodorov, Vitali Baranov
Tallinna Uue Alguse: vanempastor Stanislav Ossipov, Matvei Murin
Tapa: Joel Rang
Tartu: Priit Gregorios Tamm
Võru, Viitka, Ruusmäe ja Räpina piirkond: vanempastor Ele Paju, Kaupo Kant, Enno Sarik
Ühinenud Metodisti Kiriku Globaalteenistus (GBGM): misjonisekretär Üllas Tankler
Eesti Kaitseliit:
Tallinna malev: kaplan Raivo Nikiforov;
Pärnumaa malev: kaplan Johannes Kakko;
Tartu malev: kaplan Priit Gregorios Tamm
Tartu Vangla: kaplan Olavi Ilumets, kaplan Maire Latvala
Tallinna Uue Alguse koguduse rehabilitatsioonikeskused: Jarl Shapovalov
EMK Teoloogiline Seminar: Taavi Hollman; diakon Mark Nelson
EMK Teoloogiline Seminar ja Tallinna ingliskeelne osadus: misjonär Douglas Childress
Põhja-Eesti Regionaalhaigla: diakon Sirly Lahi
Vaba aasta: Jana Laaneser

PALVEPARTNERKOGUDUSED

Konverentsil esitati uusi palvepartnerkogudusi:
Sillamäe – Jõhvi
Kunda – Aseri
Keila – Tallinna Uue Alguse
Narva – Kohtla-Järve – Jõhvi Petlemma
Rakvere – Tapa – Sakussaare
Tartu – Kärsa
Paide – Tallinn eesti
Paldiski – Tallinn vene
Reeküla – Kuressaare
Võru – Räpina – Viitka – Ruusmäe
Haapsalu – Pärnu

Suvekonverents

„Ainus asi, mis oli suvekonverentsi puhul halvasti, oli see, et see sai liiga ruttu läbi!“ Selline tagasiside kõlas mitme osaleja suust. Suvekonverentsil osalejaid oli kokku 198, nendele lisaks külalisjutlustajad, laagrikeskuse personal ja Gideonis elavad ukrainlased. Osalejatest noorim oli 7-kuune, vanim 90-aastane. Suvekonverentsil oli osalejaid seitsmeteistkümnest EMK kogudusest. Lisaks metodistidele oli osalejate hulgas luterlasi, nelipühilasi, baptiste, vabakoguduste liikmeid ja katoliiklasi. Reisipiirangute tõttu kaks suvekonverentsi vahele jätnud Inglismaa grupp oli sel korral taas kohal ja panustas palveteenistuses. Konverentsi osalejate hulgas oli veel ka brasiillasi ja kaks Saksamaa misjoniorganisatsiooni esindajat, kes varustavad igal suvel suvekonverentsi telkide ja mööbliga.

Sõnumeid jagasid konverentsil nii eestlased kui ka väliskülalised. Eestisse elama asunud brasiillane Yuri Velloso jutlustas nii kogu konverentsi rahvale kui ka eraldi noortele. EMK Teoloogilise Seminari õppejõud Hindrek Taavet Taimla viis läbi piiblitunni ja seminari ning ta jagas oma mõtteid ka noorteõhtul. Teoloogilise seminari õppejõududest oli piiblitundi kutsutud läbi viima ka Douglas Childress. Tartu vangla kaplan Maire Latvala rääkis seminaril kriisidega toimetulekust. Jutlustama oli kutsutud külalisi ka väljastpoolt metodisti kirikut: kaitseväe peakaplan Ago Lilleorg ja Nõmme baptistikoguduse pastor Veikko Võsu. Pühapäevase jumalateenistuse jutluse pidas David Winstanley, kes on Aldersgate liikumise eestvedaja Inglismaal.

Nelja päeva jooksul oli konverentsil ülistust, palvet, piiblitunde, seminare, jumalateenistusi, grupiarutelusid, matkamist, ristimine, palveteekond, ujumist ja lihtsalt koos olemise aega. Seda viimast jäi osalejate hinnangul väheks ja järgmine suvekonverents soovitati teha 5-päevaseks, et oleks rohkem aega omavaheliseks suhtlemiseks. Lastele ja noortele olid eraldi programmid koos õpetuse, mängude ja paljude põnevate tegevustega. Traditsiooniks on saanud, et suvekonverentsi esimesel õhtul tähistatakse mingit juubelit – sel korral tähistati EMK 115. aastapäeva ja Gideoni laagrikeskuse tegevuse 30. aastapäeva.

Konverentsi lähtekirjakohaks oli „Jüngrid said täis rõõmu ja Püha Vaimu“. Konverentsi lõpus tõdesime, et suvekonverentsil osalejadki said täis rõõmu ja Püha Vaimu.

Suvekonverentsi jumalateenistusi, seminare ja piiblitunde saab järele vaadata Pildiraadiost https://www.youtube.com/user/pildiraadio/videos

MARJANA LUIST

Fotod: Marjana Luist

Foto: perearhiivist

Minu kristlik teekond

Dr Steven Ybarrola on Asbury Teoloogilise Seminari õppejõud, kes on käinud EMK Teoloogilises Seminaris õpetamas alates 2010. aastast, kokku 6 korda. Tema valdkonnaks on kultuuriantropoloogia, mille tundmine on tänapäeva maailmas kristlikus misjonitöös hädavajalik. Tal on Eestiga eriline isiklik side – tema vanaema oli eestlanna.

Kasvasin üles katoliiklikus perekonnas, Central Valley piirkonnas, California osariigi põhjaosas, Stocktoni linnas. Minu isa lapsepõlv möödus paljulapselises peres Põhja-Montanas, kus minu baski päritolu vanaisa pidas Great Fallsi lähedal lambafarmi. Vanaisa ja vanaema kohtusid tolles samas Montana lambafarmis. Lambapügamise ajal kasutasid vanaisa hooneid ka teised kohalikud farmerid, siis vajati palju täiendavat tööjõudu, sest töö käis ööpäevaringselt. Lisaks palgati linnast naisi appi süüa tegema, sest selleks polnud meestel aega. Nii said mu vanavanemad kokku ja otsustasid peagi abielluda. Vanaema pere oli emigreerunud Krimmist, kuhu nad olid varem Eestist ümber asunud. Tema vanemad olid Järvamaal mõisarentnikud, kes otsustasid järgneda prohvet Maltsveti üleskutsele rännata välja Krimmi. Pärast Krimmi sõda (1853-1856) hakati seda pidama tõotatud maaks, kus kõigil oli võimalik maaomanikuks saada. Sealt suundus osa pereliikmetest hiljem Põhja-Ameerikasse, kus ühineti tõenäoliselt eestlaste kogukonnaga Montana osariigi põhjaosas. Minu eesti päritolu vanaema, kelle nimi oli Mary Kewe (Maria Kivimägi), suri kahjuks oma seitsmenda lapse kandmise ajal. Mu isa oli siis kõigest kuuene ja kõik kuus last pandi katoliiklikku lastekodusse. Minu vanaisa, kes tahtis olla laste lähedal ja anda neile hea hariduse, asus ise lastekodu juurde tööle. Ta hoolitses seal lehmade, hobuste ja teiste koduloomade eest.

Minu isa andis meile vennaga katoliikliku kasvatuse. 12-aastasena käisin pihil ja armulaual, kuid jäin konfirmeerimata, sest otsustasin kirikust lahkuda. Teismelisena ma kirikus ei käinud, kuid tundsin jätkuvat huvi Jeesuse isiku vastu. Jumal oli ustav ja saatis mu ellu mitmeid inimesi, kes aitasid ususädet elus hoida. Tõsine huvi Kristuse vastu tärkas pärast filmi *Jesus Christ Superstar* nägemist. Kirikusse tagasi pöördumine näis mõttetuna, sest sealt polnud ma oma küsimustele vastuseid saanud. Samal ajal pöördus üks minu sugulane ja ma otsustasin temaga rääkida. Saime ühel õhtul kokku ja ta selgitas mulle Uue Testamendi põhjal Jeesuse olemust. Kui mu küsimused olid viimaks otsa

lõppenud, otsustasin hakata Kristust järgima. See juhtus 1974. aasta kevadel. 1975. aasta suvel ühinesin organisatsiooniga Operation Mobilization, sest tundsin Jumala kutset misjonitööks. Osalesin organisatsiooni töös kuni 1979. aasta lõpuni. Sellest kaks aastat veetsin Viinis, kus korraldasime Piiblite ja kristliku kirjanduse toimetamist Ida-Euroopasse ja Nõukogude Liitu. See oli põnev aeg. Ühe aasta töötasin misjonilaeval *Doulos*, mis seilas Lõuna-Ameerika idarannikul. Pärast USAsse tagasipöördumist tegin plaane misjonitööks baskimaal Hispaanias, mida olin külastanud 1978. aastal laeval *Doulos*. Uskusin, et minu päritolu annab seal teatud eeliseid. Ettevalmistusi tehes osalesin kursustel Lõuna-Californias asuvas ülikoolis William Carey International University, kus sain aimu kultuuride erinevustest, misjonitöö antropoloogilistest aspektidest ja kontekstualiseerimise vajalikkusest. See äratas minus suurt huvi antropoloogia valdkonna vastu ja ma otsustasin teemat põhjalikumalt uurida. Järgnesid õpingud Minnesotas asuvas Bethel University's (1983-1985), mille lõpetamisel sain bakalaureuse kraadi. Pärast abiellumist otsustasime mõlemad sõita misjonäridena baskimaale. 1980. aastatel oli vähestel misjonäridel antropoloogilisi teadmisi ja ma nägin siin takistust edukale misjonitööle. Oli selge, et see valdkond vajab kristlikku sõnumit ja perspektiivi. Õppejõudude soovitusel otsustasin jätkata magistri- ja doktoriõpinguid antropoloogia alal Rhode Island'il asuvas Brown University's. Doktorikraadi sain uurimistöö eest baskimaal. Seejärel algas minu antropoloogia õppejõu-karjäär. Alguses töötasin 15 aastat Central College'is Iowas, seejärel juhtis Jumal mind 2006. aastal Asbury Teoloogilisse Seminari (Kentucky), kus olen jaganud misjonitööks vajalikke antropoloogilisi teadmisi juba 16 aastat.

Tänu Asbury sidemetele Eesti Metodisti Kiriku Teoloogilise Seminariga olen käinud aastaid õpetamas ka Tallinnas. Eesti on ju minu vanaema kodumaa.

Minu usutee on olnud käänuline. Alati, kui olen oma plaanid valmis teinud, on Jumal mind juhtinud hoopis uues suunas. Nüüd, mil minu õppejõuperiood peagi lõpeb, võin tagasivaates tänulik olla paljude erakordsete õnnistuste eest. Olen elus näinud imelisi paiku, näiteks Eestit, mul on toetav abikaasa, kaks täiskasvanud last ja kaks toredat lapselast. Elu koos Jumalaga on seiklus!

STEVEN YBARROLA
E. Stanley Jones School of World Mission and Ministry, dekaan (Asbury Seminary)

AJAKIRJA KODUTEEL TEEMADE ARUTELU ZOOMIS

26. juuni õhtul toimus internetis, Zoomi keskkonnas Püha Vaimu teemaline veebinar. Sel teemal oli palutud oma mõtteid jagama EMK Tapa koguduse liige Tanja Lepik, EELK Tartu Pauluse koguduse liige ja õpetaja ametit pidav Laura Herm ning Nõmme Baptistikoguduse pastor Veikko Võsu. Räägiti sellest, kuidas eristada Püha Vaimu häält muudest mõtetest ning kuidas võiks Püha Vaimu meelevald ja vägi avalduda meie igapäeva elus. Peale teemakäsitlust teenis Aldersgate'i palvemeeskond eestpalvetega ning Laura Herm koos Rahel ja Taavet Hollmaniga teenisid ülistusega.

Veebinaril esitati videoklipp, kus lapsed püüdsid vastata küsimusele, kes on Püha Vaim.

Veebinare on alates jaanuarist 2021 korraldatud peale ajakirja Koduteel numbri ilmumist, eesmärgiga jätkata ajakirja fookusteema käsitlemist ettekannete ja arutelu vormis. Praeguseks on toimunud kokku seitse veebinari. Käesoleva ajakirja fookusteemat (püha päev) käsitlev veebinar toimub **30. oktoobril kell 18 Zoomis.** Täpsem info peagi leitav aadressilt www.metodistikirik.ee. Veebinare saab järele vaadata kiriku kodulehelt sündmuste rubriigist **www.metodistikirik.ee**

MARJANA LUIST

"Ma tahan selle aia eest hoolitseda"

Ameerika Ühendriikides Nashville'i osariigis asuv Calvary metodisti kogudus on olnud pikaaegne partner Tähetorni lastekeskusele. Kogudus panustab Tähetorni töösse palvete, finantside, suhete, vabatahtliku töö ja suvelaagrite korraldamisega. Calvary koguduse poolt on seda koostööd vedamas Genna Mansperger, kes on alates 2004. aastast igal suvel (välja arvatud kaks koroona-aastat) kokku pannud grupi koguduse liikmetest, korraldanud rahakogumiskampaaniaid ja tulnud Eestisse laagrit läbi viima.
Marjana Luist käis juuni lõpus Tähetorni lastelaagris, kus GENNA MANSPERGER, ANDY MORRIS ja PHILLIP KAUFMAN olid koos teiste ameeriklaste ja Tähetorni töötajatega laagrit korraldamas, ning uuris neilt, mis põhjusel nad seda kõike järjepidevalt teevad.

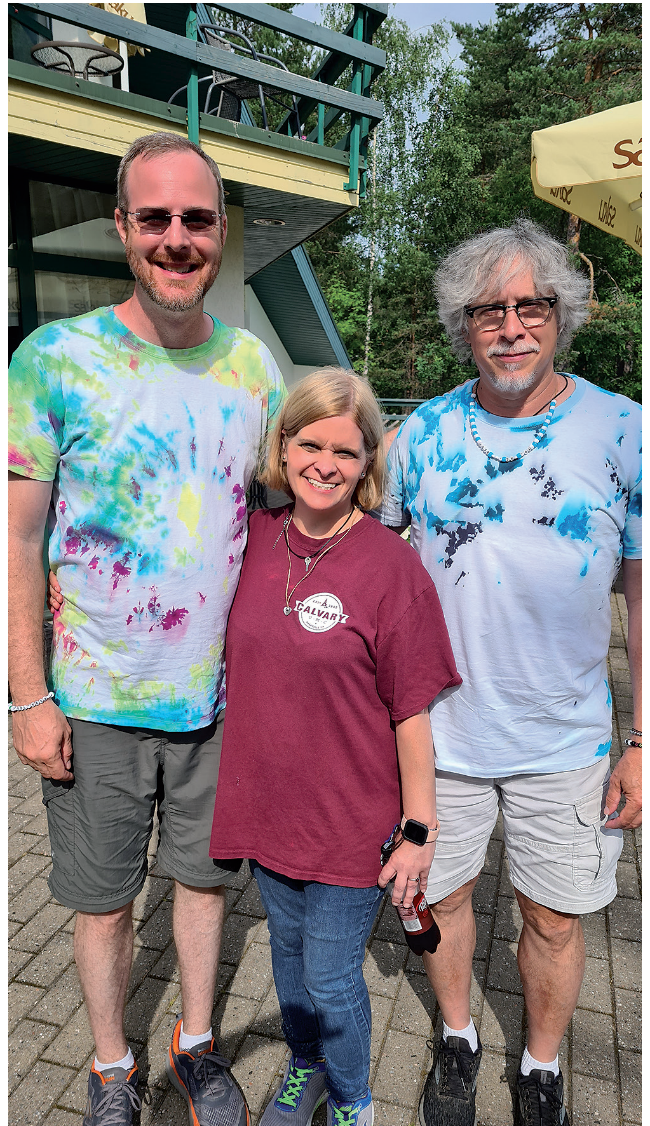

Foto: Marjana Luist

Phillip (Tähetorni laagrite kaaskorraldaja alates 2013. aastast): Mina käin Tähetorni laagreid tegemas suhete pärast. Ma saan sellest sama palju tagasi kui annan. Kuna Tähetorni lapsed ei ole kristlikest kodudest ega tea piiblilugusid, siis püüan nendeni viia Jumala armastust. Püüan olla neile eeskujuks. See võib samuti olla seemneks, mida nendesse külvame. Tulen igal aastal tagasi, et seda külvatud seemet kasta. Ma ei taha olla keegi, kes külvab seemne ja siis läheb minema. Ma tahan selle aia eest hoolitseda.

Andy: Üks laps küsis minult sama küsimuse: sa pead lendama tuhandeid miile, miks sa seda teed? Inimesed Ameerikas küsivad, miks sa nii kaugele lendad, et lapsi aidata, siin Ameerikas on palju lapsi, kes abi vajavad. Siia tulles on palju põnevaid asju, mis on teistmoodi kui Ameerikas; inimesed on siin kultuuriliselt erinevad. Mulle meeldib see kultuuriline erinevus. Olen metodist Ameerikas ja põnev on see, et siin saan samuti kohata metodiste. Kuigi me oleme erinevad ja räägime erinevat keelt, on miski, mis meid seob. Kui kirikuühenduses saame teada, et siin on vajadus – siin on lapsed, kelle puhul on oht, et neid kuritarvitatakse või neid on kuritarvitatud või hooletusse jäetud, nad vajavad abi. Ma olen olemas, kui on abivajadus. Mul on tunne, et kui minul on mingi abivajadus ja ma paluksin abi Eesti metodistidelt, siis nad aitaksid mind. See on side, mis eksisteerib metodistide vahel üle maailma. Samuti ka metodistid Inglismaal ja Norras – need on inimesed, kellega me teeme koostööd. Arvan, et siinsed lapsed sõltuvad meist rohkem. Ameerikas on meil rohkem heategevusorganisatsioone, kes hoolitsevad laste eest. Seal on laste jaoks rohkem riiklikke ja kohalike omavalitsuste teenuseid ning ressursse, et tagada laste turvalisus. Tähetorni keskus püüab seda rolli siin Eestis täita, pakkudes lastele teenuseid, mida nad vajavad. Ma tahan sellele tööle kaasa panustada, et nad saaksid aidata. Kui me küsime Tähetorni keskuselt, mida me peaksime tegema, mis on parim viis teid aidata, siis alati on vastuseks: jätkake seda, mida olete teinud – tulge ja tehke suvelaagreid. See on laste jaoks nagu preemia – kui nad on hästi käitunud ja koolis edukalt õppinud, siis saavad nad tulla suvelaagrisse. Ja see paistab toimivat. Ameerikas olles

mõtlen ma Eestile iga päev – kas mõne lapse peale või sellele, mis toredat laagris juhtus või kui ilm Ameerikas on parasjagu väga külm või väga palav, siis ma mõtlen sellele, et huvitav, mis ilm praegu Eestis on.

Phillip: Minu telefonis on Eesti ilmainfo Nashville'i järel kohe teisel kohal.

Andy: Minu telefoni veebilehitseja näitab seda, mis kell parasjagu Tallinnas on. Kui ma saan Tähetorni lapselt sõnumi sel ajal, kui Eesti koolilapsed peaksid parasjagu magama, siis ma vastan talle, et sa peaksid praegu voodis olema, et homseks koolipäevaks välja puhata. Seega ma püüan kaugelt Ameerikast olla neile natuke lapsevanemaks.

Genna: Mina isiklikult käin igal aastal laagreid korraldamas seepärast, et ma saan sellest enda jaoks niisama palju kui lapsedki. See on muutnud minu elu. 2004. aastal reisisin esimest korda Ameerika Ühendriikidest välja. Miski sellel 2004. aastal puudutas mu südant. See Eestisse tulemise kogemus ja suhted Tähetorni lastega on muutnud minu elu. Ma tunnen, et üks osa minu südamest on siin. Üks Tähetorni laps, kes praeguseks on suureks kasvanud, palus, et ma hakkaksin tema lapsele ristiemaks. Teadmata, kuidas need protsessid käivad, palus ta, et ma ristiksin tema lapse. Me suhtlesime kohaliku pastoriga, kes ristis tema lapse ja minust sai lapsele ristiema. Sellel noormehel ei olnud suhet Jumalaga, aga ta oli Jumalat kogenud Tähetorni laagrites. Ta oli kogenud, kuivõrd need laagrid tema elu muutsid, seepärast ta tahtis, et tema laps ristitaks. Olen temaga kontakti hoidnud alates 2005. aastast. Selgi suvel Eestisse jõudes saime temaga kokku.

Andy: Tore on näha, kuidas poisist on kasvanud mees ja näha teda isa rollis, õpetamas oma last: ära tee nii, tule siia jne.

Genna: Sellel noormehel oli lapsena kohutav elu – tal ei olnud positiivset isalikku eeskuju, ema oli keerulises olukorras, aga see noormees on saanud täielikult jalgele. Tema lapse ema ei osale lapse kasvatamise juures, kuid see endine Tähetorni poiss võtab täielikult vastutust isana. Kuna teda ennast oli lapsena hüljatud – ta elas varjupaigas, oleks ta vabalt võinud ka ise samuti käituda ja lapse hüljata, aga ta ei ole seda teinud. Me tegutseme jätkuvalt suhete ehitamiseks. Üks teine laps lubas mulle, et ta lõpetab põhikooli ära, kuid see jäi tal probleemide tõttu neljaks aastaks pooleli. Aga ta läks tagasi kooli ja lõpetas selle ja nüüd on ta gümnaasiumi lõpuklassis. Nende laagrite jooksul oleme saanud lastega hea sideme ja meil on lastega tugevad suhted. Üks poiss kutsub mind emaks, sest oma emaga ei ole tal häid suhteid. Eile oli mul vestlus ühe lapsega laagris ning ta küsis minult, kas ma olen kristlane, kas ma olen alati Jumalasse uskunud või olen ma mõnikord ka Jumalas kahelnud ja kas Jumal mõnikord ka karistab. Me vestlesime neil teemadel. Ta oli väga avatud ja ta ütles, et ta tahab olla kristlane, aga kuna temaga juhtuvad halvad asjad – näiteks tema ema on vanglas – siis ta arvab, et Jumal ei armasta teda. Ma kinnitasin talle, et see ei ole tõsi. Selgitasin talle, et Jumal andestab ka tema enda tehtud eksimused.

Andy: Me püüame aidata lastele selgitada, mida uskumine tähendab, see on uskumine millessegi, mida ei näe, mida ei saa tõestada. Igaühel on sellega aeg-ajalt raskusi. Usk ei ole midagi sellist, mille sa kord leiad ja siis see on sul alatiseks. See on midagi, millega tuleb tööd teha ja ehitada läbi kogu oma elu. Mida rohkem sa töötad selle nimel, et sul oleks usku ja et sa oleksid ustav, seda suurem on tasu. Nende lastega kristlusest ja Jumalast vesteldes tuleb arvestada mitmete kihtidega, mis nendes lastes on, sest üsna tõenäoliselt on keegi nende elus ühel või teisel viisil neid ära kasutanud. Neile on antud lubadusi, kuid seejärel on neid halvasti koheldud – olgu selleks siis ärakasutamine või hülgamine. Meie räägime neile armastusest ja Jumalast ning näitame neile armastust. Meie armastame neid, sest Jumal on meid armastanud ja Jumal tahab, et me näitaksime Tema armastust teistele inimestele. Nad soovivad samuti seda armastust, aga võimalik, et nad on varem inimestes pettunud. Seega on neil raske usaldada. Me püüame vältida Jumalast kui isast rääkimist, sest mõnedel lastel ei ole armastava, abistava, armulise isa eeskuju olnud. Neil on olnud isad, kes on neid ära kasutanud, või ei ole isa üldse „pildil“ olnud. Loodetavasti lapsed näevad pärast mõnda aastat meiega suhtlemist, et see, mida me ütleme, seda me ka mõtleme ja selle järgi käitume. Tähetorni keskuse õpetajad Alla ja Tiina ning direktor Veronika väärivad suurimat tänu ja tunnustust, sest seda, mida meie nädala jooksul laagris olles esile toome, tuleb neil väljendada kogu aasta jooksul.

Genna: See on põhjus, miks ma aastast aastasse seda tööd teen, et olla järjepidev. Ma püüan hoida nendega kontakti Facebookis, Instagramis, sest kui nad ei näe sind taas, siis usaldus kaob. Järjepidevus on võti. Nad näevad väga palju seda, kuidas inimesed nende elust kaovad.

Andy: Me tahaksime näha, kuidas need lapsed hakkaksid käima pühapäevakoolis ja kirikus ja neist saaksid regulaarsed kirikuskäijad. Aga me ka teame, et kui täiskasvanu neid sinna ei vii, siis nad ei saa üksinda minna. Seega me teeme pari-

ma, et külvata seeme ja lasta Tähetornil aasta jooksul seda kasvatada, lootes, et sellest kasvab midagi. Me peame mõistma, et evangeliseerimine ei ole nagu haamriga naelapea pihta löömine. Evangeliseerimine toimib järjepidevalt pika-pika aja jooksul, kinnitades oma tegudega seda, mida me ütleme.

Genna: Selleks on vaja hoida sidet – aeg-ajalt kirjutada või suhelda e-maili või Facebooki teel. Seda saavad teha nii Eesti metodistid kui ka Calvary koguduse liikmed.

Andy: Kui omavahel on kokku viidud Tähetorni lapsed ja koguduse liikmed, kes omavahel aktiivselt suhtlevad, siis on lastel võimalik helistada või kontakti võtta, kui neil on küsimusi Jumala kohta.

Genna: Ideaalis võiks kontaktihoidmist edasi arendada, et igal lapsel oleks oma kontaktisik.

Andy: Mulle meeldiks, kui see suhete tugevdamine ei oleks vaid Tähetorni töötajate ülesanne, vaid see võiks olla Eesti Metodisti Kiriku südameasi. Lapsed ei jõua metodisti kirikusse, kui keegi neid sinna ei juhata. Mida rohkem astuvad EMK liikmed Tähetorni uksest sisse, seda rohkem on Tähetorni lastel kristlastest sõpru ja seda tõenäolisem on, et nad liituvad kogudusega, kui nad on Tähetorni keskuse east välja kasvanud.

Genna: Minu unistus Tähetorni osas on see, et neil ei oleks finantsmuresid, et neil oleks nende tööks sobiv hoone, neil oleks piisavalt finantse küttekulude katmiseks, et oleks sobilikud tingimused ega oleks rahamuresid. Hoonega on olnud aastate jooksul probleeme. See vajab renoveerimist, kuigi see on rendipind ja puudub kindlus selles osas, kui kauaks ajaks seda on võimalik rentida. Soovin, et nad saaksid keskenduda tööle lastega, muretsemata õpetajate palkade pärast ja et õpetajad ei peaks muretsema oma palkade või selle pärast, kas lastele on piisavalt toitu. Unistan, et Tähetorn oleks murevaba tore koht laste ja töötajate jaoks. Ma soovin, et lapsed saaksid sealt just sellist abi, mida nad vajavad. See on suur unistus.

Phillip: Finantsid on alati olnud probleemiks, läbi aegade. Alati on raha lõpuks tulnud, aga sellega on alati kaasnenud ebakindlus.

Andy: Mulle meeldiks tulla ja kuulda lastelt metodisti kiriku liikmete kohta, keda nad on õppinud tundma. Oleks tore minna Tallinna metodisti kirikusse ja rääkida seal inimestega, kes tunnevad neidsamu lapsi, keda mina Tähetornist tunnen. Mu soov on, et nende lastega ei oleks seotud mitte üksnes Tähetorni töötajad, vaid suurem metodistlik kogukond. Suurem võrgustik aitaks lahendada ka Tähetorni keskuse finantsraskusi ja vähendada murekoormat. Olles rääkinud Eesti metodistidega, siis suurem osa teab, et Tähetorn eksisteerib, aga nad ei tea piisavalt sellest, mis kõik seal toimub – et seal on üks naismootorratturite klubi, mis käib iganädalaselt vabatahtlikena lapsi abistamas, et erinevad asutused panustavad sellesse töösse. Rohkem inimesi peaks teadma, et Tähetorn ei ole isemajandav organisatsioon, selle töö toimimiseks on vaja rohkem inimesi ja suuremat võrgustikku. Tähetorni abistamiseks ei piisa vaid ühest grupist inimestest. Selle toimimiseks on vaja sirutuda kaugele ja laiahaardeliselt, et abistada lapsi, kellel ei ole vanemaid või kellel ei ole häid vanemaid.

Küsimusele, kas miski muutub nende ja Tähetorni koostöös seoses sellega, et EMK astub Ühinenud Metodisti Kirikust välja, vastasid Andy, Genna ja Phillip, et nemad jätkavad pühendunult Tähetorni laste teenimist. Andy: „Need lapsed vajavad Jumala armastust. See töö on oluline – see on töö Jumala riigi heaks. Kui meie neid laagreid ei korralda, siis jäävad need ilmselt tegemata.“

Eesti Metodisti Kirik avaldab südamest tänu Calvary metodisti kogudusele ja kõikidele vabatahtlikele, kes on aastate jooksul Tähetorni laagritesse vabatahtlikena panustanud (nimekiri ei pruugi olla täielik):
Peter Van Eys, Patti Van Eys, David Van Eys, Dane Van Eys, Genna Mansperger, Lee Parkison, Ella Marie Parkison, Hallie Hunt, Marc Lyon Jean Lyon, Hannah Lyon, Rachel Lyon, Savannah Sturgeon, Patsy Vaden, Josh Vaden, Stan Melton, Steve Angus, Gretchen Angus, Lydia Angus, Mary Wanamaker, Lauren McCormick, Rebecca Carty, Steve Orth, Lori Orth, Carol White, Scott White, Betsy White, Harry Camp, Jane Camp, Stephanie Roth, Jackson Roth-Evans, Steve Roth, David Low, Cameron Low, Madison Low, Graham Low, Dalton Low, Andy Morris, Roxanne Morris, Phillip Kaufman, Emily Ferguson, Hal Nichols, Grace Ann Brooks, Cindy Sullivan, Tim Sullivan, Ethan Sullivan, Holly Harrington, Michel Clare-Bayer, B. J. Brack, Laura Brack, Alex Brack, Jacob Brack, Jule Nyhuis, Wilson Parker, Hays Waldrop, Matt Melchiorre, Ryan Cate, Vivian Cate, Kim Craft, Michael Craft, Stephanie Dunn, Emily Goodenough, Robin Roy, Josh Roy, Susan Spieth, Janel Puryear, Heidi Welch, Nathan Waggoner.

VÕTMEMÕISTATUS AJAST

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40
41	42	43	44	45	46	47	48	49	50	51	52	53	54	55	56	57	58	59	60
61	62	63	64	65	66	67	68	69	70	71	72	73	74	75	76	77	78	79	80
81	82	83	84	85	86	87	88	89	90	91	92	93	94	95	96	97	98	99	100

1.–11. Puhkeaasta. **12.–20.** Täpne aeg (inglise k). **21.–23.** Richard Rohu romaan. **24.–31.** Aegamööda. **32.–38.** Ajavahemiku mõõdik. **39.–44.** November-september juudi kalendris. **45.–55.** Vana Testamendi raamatud, mis kirjeldavad Iisraeli rahva ajalugu maailma loomisest kuni Paabeli vangipõlve lõpuni. **56.–61.** Aeg kreeka keeles, mis tähistab nii ajahetke, mil mingi sündmus toimub, kui ka aja pikkust olukorra kestvuse mõttes. **61.-62.** Alguseta ja lõputa ajatu aeg. **68.–77**. Jumala armuand (Rm 6:23). **78.–82.** Juutide hingamispäev. **83.–88.** Aeg kreeka keeles, mis tähistab parajat, õiget aega, antud silmapilku. **89.–94.** Püha, mis meenutab juutidele imelist pääsemist neid ähvardanud hävitamisest. **95.–100.** Mis on see, mida juudid pidid Moosese käsuseaduse alusel igal kolmandal aastal pühamusse toomise asemel oma kodukohas leviitidele ja vaestele andma (5Ms 14:28)?

27	55	19	51	13	13	66	29		

Issanda Aasta 2022 (ladina k lühend + rooma numbrid)

15	54	19	10	43	94	28	34	86	72

Kui loengud algavad täistunnist veerand tundi hiljem, siis täpsustuseks kasutatakse ladinakeelset väljendit

41	22	83	91	73	55

Ajaühik

84	46	21	76	91	63	90

Ajaloo kulg

39	84	42	76	93	67	100

Apostel Pauluse manitsus: „Pidage aega …“

44	66	99	51	73	37	84	25	63

Eshatoloogia peafookuses on … ehk õpetus viimsetest asjadest

61	96	26	6	9

Tsükkel Anton Vivaldi viiulikontserdist „Neli aastaaega“

4	70	88	82	84	49	46	84	30

Andrus Noraki lasteluuletus

86	70	93	71	87	79	12	26

Eesti poliitik ja endine riigiametnik eesnimega

2	46	50	17	54

Justkui väljaspool aega olev

LAHENDUS

85	23	81	76	14	61	46	7	42	60	98	87	97	47	64	43	63

Koostanud Toomas Pajusoo

Noortetöö EMK Suvekonverentsil Aa rannas

4.–7. augustil toimus EMK suvekonverents Aa rannas, kus noortel oli võimalus osa võtta noorteprogrammist. Jagame teiega killukest noortetööst läbi osaleja silmade.

Fotod: metonoorte pildikogu

Suvekonverentsi noortetöö oli väga lõbus ja tore. Seal oli palju erinevaid tegevusi. Esimesel päeval noortetöös kõigepealt lihtsalt tutvusime üksteisega. Meid kõiki jagati kaheks meeskonnaks. Mängisime erinevaid mänge, laulsime ja ülistasime Jumalat. Kui ülistus lõppes, läks üks meeskondadest meisterdama ja teised jäid mänge mängima. Üheks mänguks oli mäng nimega Parlament, mis oli väga lõbus ning meeldis kindlasti kõigile osalejatele. Kui mängud said mängitud ja meisterdamistoas tehtud kunstiteosed tehtud, oli meil väike snäkk ning seejärel saime me proovida räppimist, mis oli väga lõbus tegevus. Seejärel tuli meile Hindrek Taavet Taimla rääkima sellest, kuidas Jumal võttis tema elus esikoha ning mida ta selleks tegi. Hiljem toimus meil rannas palverännak, kus oli teatud paikades konkreetne ülesanne, mida pidi täitma. See oli samuti väga tore. Õhtul toimus ka noorteõhtu, kus kõigepealt olid mõned mängud. Peale mänge saime süüa koos snäkke ning hakkasime siis laulma ja ülistama. Peale ülistust pidas meile seminari brasiillane Yuri Velloso.

Järgmisel laagripäeval saime alguses veel veidike räppimist harjutada, kuna meil oli vaja esitada see räpilugu suvekonverentsi pühapäevasel jumalateenistusel. Meisterdamistoas lõpetasime oma eelmise päeva tööd ning siis värvisime ühte kujundit, mis iseloomustas meie ühendust Jumala ja Püha Vaimuga. Peale seda oli väike snäkk ning siis pidas meile väga laheda ja huvitava seminari brasiillane Yuri, kes rääkis, kuidas tema Jumalaga lähemalt tuttavaks sai ning mis sellega kaasnes. Kuna alguses oli plaanis minna hiljem matkale, mis kahjuks ilmastikuolude tõttu ära jäi, vaatasime hoopis ühte huvitavat ja samas ka humoorikat filmi, sellest kuidas üks mees pidi hakkama Noaks ning pidi ehitama samasuguse laeva ning pidi kõiki päästma hakkama.

Viimase päeva hommikul harjutasime enne teenistuse algust korra veel läbi meie räpiloo, et meil see ikka välja tuleks ning siis suundusime jumalateenistusele, kus me ka oma laheda räpiloo ette kandsime. Suvekonverentsi noortetöö oli lühidalt öeldes väga tore, lõbus, tegus, meeskond on väga sõbralik ja tore ning soovitan väga kõigil noortel osa võtta noortetööst suvekonverentsil.

ROMET METSAMAA
Kuressaare kogudus

G2 noortelaager 27. juuni – 2. juuli

Mis jäi meelde ja puudutas G2 laagrist?

MERILIN: Sel suvel käisin esimest korda G2 laagris. Tallinnas bussi peale astudes tabas mind hirm, sest kõik rääkisid vene keeles ja ma ei saanud midagi aru. Mõtlesin, et kas terve laager lähebki nii, et ma lihtsalt olen seal, millestki aru ei saa ja sõbrannasid ka ei olnud kaasa tulemas. Juba esimesel õhtul kõik hirmud ja eelarvamused kadusid, sest vene noored oskavad nii hästi eesti keelt ja nad oli tõesti väga hoolivad, nad haarasid tegevustesse kaasa ja nad lihtsalt on nii armsad! Minu üllatuseks tuli sinna ka palju tuttavaid nägusi ammustelt noortekatelt ning täiesti üksi ma siiski ei olnud, mis siis, et neid tuttavaid ma väga hästi ei teadnud.

Laagris olid väga head piiblitunnid ja jutlused, käisid läbi väga olulised teemad, mida kõik peaksid enda sees arutama. Minu jaoks kõige meeldejäävamad ajad on kindlasti palve-ja ülistusõhtud, väga selgelt oli kogeda Jumala ligiolu ja seda, kuidas ta päriselt muutis elusid.

Miks minna uuesti osalema?

Sest Jumal on päriselt kohal. Terve korralduslik tiim juhib noori Jumala ette ja nad otsustavad lasta Püha Vaimul üle võtta. Kogu laagri jooksul saab see võõras keskkond justkui koduks ja kui sa ise vaeva ei näe, et üksi jääda, siis sind ei jäeta üksi. Inimesed on väga hoolivad ja armastavad!

LIIDIA*:* G2 laager oli ülilahe. Olid väga head jutlused ja ülistus, palju huvitavaid mänge ning väga äge seltskond. Kõige meeldejäävamad ja erilisemad olid minu jaoks aga palveõhtud, kus oli nii eriliselt Püha Vaimu tunda ning Jumal päriselt puhastas ja vabastas nii mõnestki asjast.

Metonoorte teismeliste laager 18.–22. juuli

Sel suvel laagerdasid meie kiriku noored Paide lähedal Vodja koolis. Programm oli ette valmistatud ja läbimõeldult organiseeritud just vanusele 11-14 eluaastat. Noortelaagris „Võimalik missioon“ osales 41 inimest, kellest 15 olid meeskonnaliikmed. Programmis oli sporti ja aktiivseid tegevusi nii toas, õues kui ka veekogul. Põnevust pakkusid zorbid ehk mullipallid, mille sees oli suurepärane joosta ja võistlusmänge läbi viia.

Vaimuliku programmi osas läbisid noored Sõnadeta raamatu õpetuse, mille käigus said erinevad juhid rääkida nii Piibli kui ka isiklike elu lugude põhjal, samuti nägid noored filmi Jeesuse elust ja kannatusest. Toimusid ka antud temaatikat kinnitavad praktilised tegevused. Põnev ja eriline oli Ingliteekond ja palvetunnel.

Töötoas viis Laura Herm läbi põneva ja praktilise piiblitunni erinevate keemiliste katsete abil. Seejärel said noored ka ise katsetada.

Eriliselt panustasid Yuri ja Larissa Velloso nii meeskonna kui ka noorte vaimulikku kasvu.

Meeskond saabus kohale päev varem, et teha vajalikud ettevalmistused ning veeta üheskoos aega. Tagasiside laagrile on väga positiivne nii meeskonnaliikmete, juhtide kui ka noorte ja nende vanemate poolt. Oleme Jumalale väga-väga tänulikud.

Metonoorte tegemistega saab kursis olla:

Kodulehel: https://metonoored.wordpress.com/

Youtube'i kanalil: Metonoored

Instagramis: @metonoored

Facebooki lehel: Metonoored

Muljeid laagrist:

ELE: Laagrisse mahtus *actionit*, kaameraid, jooksmist, suitsu, tuld, pisaraid, muusikat, sügavaid sõnumeid, taevaseid kõnetusi, palju kallistusi, pimedust, karumöirgeid, hamburgereid ja Jumala ligiolu. Ma olen südamest tänulik, et sain olla osa sellest kõigest ja vaatan põnevusega, kuidas nendest noortest kasvab uus põlvkond töötegijaid.

DANIEL: Eriliselt jäävad meelde meeskonnaga palvetamine, pattude põletamine, Yuri sõnumid ja viimase päeva palvetunnel (see viimane jääb kindlasti mulle väga pikaks ajaks meelde).

Noortenurga materjali pani kokku RAILI HOLLMAN

PÜHAPÄEVASTE TEGEVUSTE IDEED KOOS PEREGA

Autorid: Lea Kübar, Veronika Taimla

KRISTLIKUD MÄNGUD:

tavalised mängud seondada Piibli lugudega:

-Asendage mängu „Reis ümber maailma" pildid Piiblijuttude siltidega nt Eedeni aed, Joona kala kõhus jne;
- Arvake pantomiimina esitatud Piibli tegelasi ära;
- Arvake Piibli tegelasi ära jah/ei küsimusi esitades;
- Mängige Aliase mängu, aga selgitus peab olema seostatud Piibliga. Nt sõna AUTO: See on neljarattaline sõiduk, mida Piibli ajal veel ei olnud.

Foto: EMK suvekonverentsi lasteprogramm.
EMK lastetöö pildikogu

KRISTLIK ÕPE:

-Tutvuge Piibliga (raamatud, peatükid, kirjakoha otsimine), laste Piibliga võrdlemine.
-Tutvuge Eesti Metodisti Kiriku veebilehega.
-Õppige igal pühapäeval pähe üks piiblisalm, mida saab nädala jooksul korrata.
-Joonistage ja maalige Piibli lugusid.
-Tutvuge kristliku kunsti ja muusikaga.

PEREKONNA AJALOOGA TUTVUMINE:

-Kirjutage üles kõikide sugulaste nimed, mis tulevad meelde.
-Tehke sugupuu
-Koostage pereliikmete või konkreetse sugulase kohta viktoriin, nt Esivanemate sünnipäevad.
-Vaadake perealbumeid ja videosid.
-Tehke sugulaste sünnipäevade kalender.
-Võimalusel minge vanavanemate juurde ja rääkige tema lapsepõlvest. Tehke sellest salvestus, nt video.

VÄLJASÕIDUD JA KÜLASKÄIGUD:

-Külastage raamatu „Teeliste kirikud" järgi sealolevaid kirikuid. Märkige ära kirikud, kus olete käinud.
-Käige looduses ja õppige tundma Jumala loomingut.
-Kutsuge külla sõpru, kes on käinud misjonireisidel. Misjonijutte on alati huvitav kuulata.
-Tehke pühapäevaseid lõunasööke ja jalutuskäike koos sõpradega.

Pea meeles, et sa pead hingamispäeva pühitsema! 2Ms 20:8

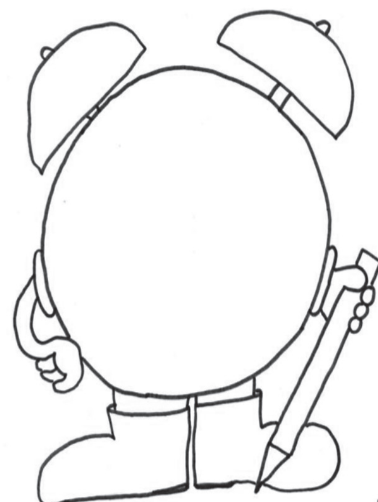

Alusena kasutatud: www.allkidsnetwork.com

KRISTLIKE TÄHTPÄEVADE TÄHISTAMINE:

-**Ülestõusmispühad**: kuu aega erinevaid ülestõusmispühade teemalisi käsitöö tegevusi.
-**24. juuni Ristija Johannese sünnipäev**: Lugege vastavat lugu Piiblist, tehke selleteemalisi viktoriine, mänge.
-**17. juuni John Wesley sünnipäev:** tehke küpsisetort, et tuua tänu metodisti kiriku eest.
-**Oktoober**: lõikustänupüha. Tehke pidulik lõunasöök, et tänada Jumalat sügiasandide eest.
-**Isadepäev**: Piiblitegelaste sobitusmäng „Isad ja pojad" nt Jaakob ja Joosep, Aadam ja Kain.

LISA KELLAPOISILE NUMBRID JA SEIERID. JOONISTA KELLALE SEE AEG, MILLAL ALGAB PÜHAPÄEVAL JUMALATEENISTUS SINU KIRIKUS.

Allikas: lastemisjon.ee

Fotod: Marjana Luist

Hetked aastakonverentsilt 2022

ISSN 1406-2291